

GOD'S KINGDOM MINISTRIES
BIBLE COMMENTARIES

The Epistle of
Jude

Against
Gnosticism

WRITTEN BY
DR. STEPHEN E. JONES

Hoofdstuk 1

Inleiding tot Jude

Judas was één van Jezus' jongere broers, niet te verwarren met Judas Iskariot die Hem verraadde. Hij identificeert zichzelf in zijn aanhef in [Judas 1](#) en [2](#), zeggende,

¹ Judas, een dienaar van Jezus Christus en broer van Jacobus, aan hen die geroepen zijn, geliefd bij God de Vader en bewaard voor Jezus Christus. ² Moge barmhartigheid, vrede en liefde u ten deel vallen.

Vers 1 identificeert de auteur onder de Griekse naam *Ioudas*, of Judas. Naar hem wordt opnieuw verwezen in [Matt. 13:55, 56](#) waar we lezen over de vragen die de mensen van Nazareth over Jezus hadden,

⁵⁵ Is dit niet de zoon van de timmerman? Heet Zijn moeder niet Maria, en Zijn broers, Jacobus en Jozef en Simon en Judas? ⁵⁶ En Zijn zusters, zijn die niet allemaal bij ons? Hoe komt deze man dan aan al deze dingen?

Dit wordt herhaald in [Marcus 6:3](#), dat ons hetzelfde verhaal geeft van een andere evangeliëschrijver. Hieruit blijkt dat Jezus vier broers en minstens drie zussen had. Als Jezus slechts twee zusters had gehad, zou de formulering zijn geweest: "En zijn zusters, zijn die niet BEIDE bij ons?". Maar door de term "alle" te gebruiken, wordt geïmpliceerd dat Hij meer dan twee zusters had. Met andere woorden, Jezus was de eerstgeboren zoon in een vrij groot gezin van acht broers en zussen. Judas, die als laatste werd genoemd, was ongetwijfeld de jongste broer.

Men zou Judas kunnen vergelijken met de familie van zijn voorvader, David, die de achtste broer was ([1 Sam. 16:10, 11](#)). David was echter de jongste, terwijl Jezus de oudste was, en we weten dat David slechts twee zusters had, Zeruja en Abigail ([1 Kron. 2:16](#)).

Paulus vertelt ons in [Gal. 1:19](#) dat Jacobus "*de broer van de Heer*" was, en Judas vertelt ons dat hij de "*broer van Jacobus*" was. Dat maakt Judas ook de broer van de Heer, hoewel hij om andere redenen, die we zo meteen zullen zien, die claim niet maakt in zijn brief.

Eusebius, de vader van de kerkgeschiedenis, citeert Hegesippus, een Romeinse bisschop die rond 200 na Christus schreef over de kleinzonen van Judas een eeuw eerder. In zijn commentaar hierop zegt Eusebius,

"Dezelfde keizer [Trajanus] beval de executie van allen die van Davids lijn waren, en er is een oude en vaste traditie dat een groep ketters de nakomelingen van Judas - de broer, menselijk gesproken, van de Heiland - aanklaagde op grond van het feit dat zij van Davids lijn waren en verwant aan Christus zelf" (Eccl. Hist., III, 19).

Daarom erkende Eusebius Judas als de broer van Jezus, "menselijk gesproken". Judas' aarzeling om Jezus als zijn broer op te eisen moet niet worden opgevat als een ontkenning van hun aardse relatie, maar als een gebaar van nederigheid en een verandering in hun relatie na de verrijzenis.

| De bekering van Jacobus en Judas

Er is heel weinig bekend over Judas zelf. Aangenomen wordt dat hij zijn brief in Judea heeft geschreven, misschien vanuit Jeruzalem, want hij schreef tegen de gnostici die in christelijke kringen waren geïnfiltreerd. De gnostiek werd gesticht door Simon Magus, die in Samaria door Petrus werd geconfronteerd (**Handelingen 8:9, 18-23**). Petrus vermaande Simon zich te bekeren, maar hij deed dat niet en gaf er de voorkeur aan een namaakversie van het christendom te stichten, waarin Griekse religie werd vermengd met elementen van het christendom.

Tijdens Jezus' aardse bediening zegt **Johannes 7:5**: "*Zelfs zijn broers geloofden niet in Hem.*" Na Zijn opstanding verscheen Jezus echter aan Jacobus (**1Kor.15,7**), en deze openbaring bevestigde hem in het geloof en bereidde hem voor om een paar jaar later de kerk in Jeruzalem te leiden toen de andere apostelen gedwongen werden Jeruzalem te ontvluchten.

Judas kan Jezus ook gezien hebben na de opstanding, maar als dat zo is, wordt ons dat niet verteld. Op zijn minst zou zijn oudere broer, Jacobus, hebben getuigd van zijn persoonlijke ervaring, en Judas zou het relaas van zijn vertrouwde broer hebben geloofd.

Hun kijk op Jezus na zijn opstanding veranderde dramatisch. Niet langer was Jezus hun oudere broer, want zij moesten een nieuwe waarheid leren. De opstanding maakt van iemand *wettelijk* een nieuwe schepping, dat wil zeggen een ander mens. Zo vertelt Paulus ons in **2 Kor. 5:16** en **17**,

16 Daarom erkennen wij voortaan geen mens meer naar het vlees; al hebben wij Christus naar het vlees gekend, zo kennen wij Hem nu niet meer. 17 Daarom, indien iemand in Christus is, is hij een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen.

Zo stelde ook Judas zich niet voor als de broer van Jezus, maar als "*een dienaar van Jezus Christus en broer van Jacobus*". Hij was nog steeds de broer van Jacobus, maar zijn relatie met Jezus was veranderd. Hij claimde geen bloedverwantschap met Jezus, want Jezus was opgeklommen naar een grotere positie als de Meester van allen die geloven. Hij is nu een broer van de hele Kerk (**Hebr. 2:12**) en een naaste verwant van allen die van "*vlees en bloed*" zijn (**Hebr. 2:14**).

Jakobus noemde zichzelf "*een dienaar van God en van de Heer Jezus Christus*" (**Jakobus 1:1**). Evenzo noemde Paulus zichzelf "*een dienaar van Christus Jezus*" (**Rom. 1:1**). Judas, Jakobus en Paulus waren dus evenzeer dienaren van Jezus Christus.

Een slaaf is een slaaf, maar de schrijvers van het Nieuwe Testament gebruiken deze term om te verwijzen naar vrijwillige liefdesslaven, die in vrijheid zijn gesteld, maar die terugkeren om hun geestelijke oren aan de deur van het huis van de Meester te laten nagelen (**Exodus 21:5, 6**). Zij zijn niet langer slaven die veroordeeld zijn om hun schuld aan de zonde af te lossen (**Exodus 22:3**), want Jezus heeft hun schuld betaald en hen vrijgemaakt. In plaats daarvan zijn zij vrijwillige slaven die terugkeren omdat zij hun Meester liefhebben en in Zijn erfenis willen delen als deel van Zijn huisgezin. Daarom hebben zij gezegd (zoals in **Psalm 40:6-8**),

6 ... "Mijn oren hebt Gij geopend...⁷ Zie, ik kom; in de boekrol staat van mij geschreven;⁸ Ik heb er behagen in Uw wil te doen, o mijn God, Uw wet is in mijn hart."

Met andere woorden, een dienaar van Jezus Christus zijn is geen kwestie van dwang maar van liefde. Zij doen de wil van God, niet omdat zij tegen hun wil worden gedwongen, maar omdat zij het ermee eens zijn.

| De datering van Judas' brief

Dr. Bullinger dateert de brief uit 41-46 na Christus. Anderen dateren hem iets later. *De Wycliffe Bible Commentary* zegt in zijn inleiding op Jude,

"Hoewel de datum van samenstelling niet met zekerheid kan worden vastgesteld, zou het niet onnauwkeurig zijn om het toe te wijzen aan de tweede helft van de eerste eeuw. Het staat vermeld in de Canon van Muratorius (tweede eeuw), en wordt genoemd door Tertullianus, Clement en Origenes (derde eeuw)."

De Muratoriaanse Canon is gedateerd 170 na Christus en is de eerste die de brief van Judas opneemt in de canon van het Nieuwe Testament. De brief van Judas werd vrij vroeg aanvaard, wat de authenticiteit ervan aantoont. Hoewel er nu slechts een fragment bestaat, vermeldt het document Pius als een recente bisschop van Rome (157-170 na Christus). Het is dus gedateerd rond 170 of kort daarna.

De bezorgdheid van Judas over de toenemende gnostische invloed in de Kerk helpt ook om het te dateren, aangezien dit in die tijd een belangrijke kwestie was.

De Katholieke Encyclopedie wijst op de overeenkomsten tussen Jude en de tweede brief van Petrus. Het lijkt erop dat 2 Petrus Jude citeerde en verfraaide, waardoor deze geleerden concluderen dat Jude vóór 2 Petrus werd geschreven. De brieven van Petrus moeten worden gedateerd vóór zijn dood in 67 na Christus, en dus moet ook Jude eerder worden gedateerd. Dit zou verklaren waarom Judas de verwoesting van Jeruzalem niet vermeldt. De Katholieke Encyclopedie zegt,

"Judas schijnt daarentegen vóór 70 na Christus te hebben geschreven; anders zou hij in de verzen 5-7 over de verwoesting van Jeruzalem hebben gesproken. In die verzen vermeldt Judas de verschillende straffen voor

prevaricators, en daarom kan hij in deze vermaning aan de Hebreeuwse christenen niet in stilte voorbij zijn gegaan aan zo'n verschrikkelijke ramp."

In zijn aanhef schrijft Judas ook over zijn broer Jacobus alsof hij nog leeft. Jacobus werd in 62 gemarteld toen hij uit de tempel kwam, waar hij voor Jeruzalem had gepleit. Het lijkt er dus op dat Judas' brief vóór 62 na Christus is geschreven.

| De structuur van Judas' brief

Judas gebruikt een typisch Hebreeuwse literaire stijl die bekend staat als een chiasme, of parallellisme. In deze gebruikelijke literaire stijl is er een parallel tussen **A** en **A₁**, tussen **B** en **B₁**, **C** en **C₁**, en **D** en **D₁**.

Dr. Bullinger geeft ons het volgende gestructureerde overzicht:

Een groet (v. 1, 2)

B Vermaning (v. 3)

C goddeloos. Ontkennen (v. 4)

D Herinnering (v. 5)

E Vergelding (v. 5-16)

D₁ Herinnering (v. 17)

C₁ Ongoddelijk. Scheiden (v. 18, 19)

B₁ Aanmaning (v. 20-23)

Een₁ Doxologie (v. 24, 25)

In dergelijke chiasmen wordt de belangrijkste gedachte in het midden geplaatst, in dit geval "Vergelding" (**E**). Het is duidelijk een waarschuwing aan de Kerk, opdat zij niet onder het goddelijk oordeel komt.

| Jude's begroeting

Judas 1 richt de brief aan "*de geroepenen*", "*de geliefden*" en degenen "*die voor Jezus Christus bewaard worden*".

Judas 2 zegt: "*Moge barmhartigheid en vrede en liefde u vermenigvuldigen.*"

Zij die geroepen worden (*kletos*) worden op Hebreeuwse wijze begroet met vrede (*shalom*). De geliefden worden natuurlijk bemind. Zij die bewaard worden (*tereo*, "bewaakt") voor Jezus Christus krijgen genade.

De aanhef van Judas lijkt op de groet van Paulus in **2 Tim. 1:2**, "*genade, barmhartigheid en vrede van God*".

Hoofdstuk 2

Onze gemeenschappelijke redding

Judas 3 en **4** zegt,

³ Geliefden, terwijl ik alles in het werk stelde om u te schrijven over ons gemeenschappelijk [*koinos*] heil, voelde ik de noodzaak u te schrijven met de oproep dat u ernstig moet strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd. ⁴ Want bepaalde personen zijn ongemerkt binnengeslopen, zij die lang tevoren voor deze veroordeling waren uitgemaakt, goddeloze personen die de genade van onze God omzetten in losbandigheid en onze enige Meester en Heer, Jezus Christus, verloochenen.

Blijkbaar was Judas bezig een brief te schrijven aan een van de plaatselijke gemeenten om de grondbeginselen van "*ons gemeenschappelijk heil*" uit te leggen, toen hij het nieuws ontving dat enkele gnostici zich bij die gemeenschap hadden aangesloten en opvattingen onderwezen die in strijd waren met het evangelie van Christus. Het gnosticisme was de tweede grote uitdaging voor de vroege kerk (de eerste was het jodendom zelf), en ongetwijfeld was dit ook de reden dat Lucas de manier waarop de stichter ervan, Simon Magus, voor het eerst in contact kwam met christenen, optekent. Dat verhaal wordt verteld in **Handelingen 8:9-11**,

⁹ Er was nu een zekere Simon, die vroeger in de stad toverkunst beoefende en het volk van Samaria verbaasde door te beweren dat hij een groot man was;¹⁰ en zij allen, van de kleinsten tot de grootsten, schonken hem aandacht en zeiden: "Deze man is wat men noemt de grote kracht van God." ¹¹ En zij schonken hem aandacht omdat hij hen lange tijd had verbaasd met zijn toverkunsten.

Of Simon gebruik had gemaakt van list en bedrog of van demonische kracht is niet bekend. Maar toen Filippus naar Samaria kwam en het evangelie begon te prediken met "*grote wonderen*" (**Handelingen 8:13**), zegt Lucas dat Simon zelf "*voortdurend verbaasd was*". Hij wist dat deze wonderen echt waren en zijn eigen vermogens te boven gingen. Daarom "*geloofde Simon zelf, en nadat hij gedoopt was ging hij verder met Filippus*".

Simon kon de wonderen van Filippus niet betwisten, maar wilde leren hoe hij ze zelf kon doen. Later, toen de apostelen in Jeruzalem hoorden van de opwekking in Samaria, gingen Petrus en Johannes daarheen en legden de mensen de handen op om de doop met de Heilige Geest te ontvangen. Omdat hij dacht dat de heilige Geest iets was dat door mensen gecontroleerd en gebruikt moest worden, bood Simon hen geld aan voor de bevoegdheid om de mensen de heilige Geest te geven (**Handelingen 8:19**). Toen ontdekte Petrus dat Simons hart niet in orde was.

| **Gnostisch onderwijs**

Het is niet precies bekend wat Simon in Samaria onderwees toen hij voor het eerst in contact kwam met Filippus, Petrus en Johannes. Tegen de tweede eeuw leerden zijn volgelingen echter dat Simon en Helena, zijn prostituee-vrouw uit Tyrus, het middel tot verlossing waren. Men hoefde alleen Simon te erkennen als "de grote kracht van God", die gezonden was om Helena uit haar toestand te bevrijden, en zijn leer te aanvaarden.

De gnostiek was gebaseerd op het idee van een onbekende God, die zij trachtten te "kennen" (*gnosis*). De gnostici geloofden in het Griekse basisprincipe dat geest geschapen was door de goede God en dat materie geschapen was door de kwade god (demiurg). Vandaar dat geest goed was en materie slecht. Simons vrouw, Helena, werd verondersteld het pad van verlossing te tonen, of hoe van een leven van duisternis (prostitutie) over te gaan naar een leven van spiritualiteit en licht. In wezen presenteerde Simon zichzelf als een soort messias, die concurreerde met Jezus Christus als de verlosser van de wereld.

Mettertijd nam de gnostiek meer dan één vorm aan, maar de belangrijkste groepen waren antinomiaans, en verwierpen de wet van God als zijnde gegeven door de demiurg (of "duivel"). Dit gaf ruimte aan allerlei immorele praktijken, die leken voort te komen uit eerdere overtuigingen uit Griekenland, Egypte en Perzië. Algemeen werd geloofd dat de mens in zeven fasen uit de hemel naar de aarde viel, elk vertegenwoordigd door een andere planeet. De zon en de maan werden beschouwd als de dichtstbijzijnde planeten, en van de maan (seksuele relaties) werd gezegd dat het de laatste fase was waarin de mens viel.

De oplossing, zeiden ze, was om via de zeven stadia, te beginnen met de maan, terug te keren naar de hemel. Daarom moest het volk "gezuiverd" worden door seksuele betrekkingen te hebben met een priester of priesteres in de openluchtbosjes (*Asherah*) of in gestructureerde tempels. Deze leer gaf aanleiding tot de gruwelen die de profeten aan de kaak stelden.

De gnostiek probeerde een grote verscheidenheid aan mensen aan te spreken door elementen van vele godsdiensten over te nemen. Zo hadden zij bepaalde elementen van het christendom overgenomen en beweerden zij in feite de ware vorm van het christendom te zijn. Zij functioneerden als een mysteriegodsdienst, die beweerde geheimen van de onbekende God te kennen, die zouden worden doorgegeven aan degenen die in Simon Magus geloofden.

| De gemeenschappelijke redding

Judas heeft het over "*het gemeenschappelijke heil*", waarbij hij het woord *koinos* gebruikt. Dit was een woord dat Paulus ook op soortgelijke wijze gebruikte met betrekking tot "*Titus, mijn waarachtig kind in het gemeenschappelijk geloof*".

Koinos was een woord dat in het jodendom werd gebruikt om iets aan te duiden dat profaan of onrein was, zoals we zien in **Handelingen 10:28**, waar Petrus zei,

28 En hij zei tegen hen: "Jullie weten zelf hoe onwettig het is voor een man die een Jood is om met een vreemdeling om te gaan of hem te bezoeken;

en toch heeft God mij laten zien dat ik niemand onheilig [*koinos*, "gewoon"] of onrein moet noemen.

Petrus was in latere jaren nog steeds onwillig om zijn eigen openbaring te volgen, en Paulus vermaande hem voor zijn flagrante huichelarij in [Gal. 2:11-13](#). Niettemin werd de term *koinos* al snel omarmd als een goede zaak die de christelijke praktijk kenmerkte, anders dan het gebruik ervan in het jodendom. De zogenaamd onreine Grieken waren "onheilig" voor de Joden, maar velen van hen hadden Christus omarmd en hadden een "*gemeenschappelijk* geloof" (Paulus) en een "*gemeenschappelijk* heil" (Judas).

Jude's gebruik van de term *koinos* kan ook een onderliggende betekenis suggereren, zoals die gebruikt wordt in de context van de gnostische leer. De dubbele betekenis kan verwijzen naar de valse weg of oplossing bij de overgang van onheilig naar heilig. Helena was een prostituee geweest en was zogenaamd "heilig" geworden toen Simon haar vrijliet. Ook alle anderen zouden bevrijd kunnen worden als ze Simons doctrines geloofden en hem erkenden als de Grote Macht van God.

Maar Judas maakt duidelijk dat de gnostici de genade van God hadden omgezet in losbandigheid en "*onze enige Meester en Heer, Jezus Christus*" hadden verloochend. Genade was geen vrijbrief om te zondigen (de wet te overtreden), en Simon was geen tweede "Meester en Heer" op gelijke voet met Jezus Christus.

Falling from Grace

Judas 5 gaat verder,

⁵ Nu wil ik u eraan herinneren, dat de Heer, nadat hij een volk uit het land Egypte had gered, vervolgens degenen die niet geloofden, heeft vernietigd.

Het is bekend dat de meeste Israëlieten in de woestijn stierven nadat ze uit Egypte waren gered. Judas' punt is dat Simon zelf geloofde en zich liet dopen ([Handelingen 8:13](#)), en toch was hij als die Israëlieten "*die niet geloofden*". Dit vergelijkt Simon en andere gnostici met de Israëlieten die niet het geloof hadden om het Beloofde Land binnen te gaan ([Num. 14:11, 12](#); [Hebr. 3:19](#)).

Al die Israëlieten die in de woestijn stierven waren gerechtvaardigd door het geloof in het bloed van het Pesachlam toen zij Egypte hadden verlaten. Toch was hun eerste stap van geloof onvoldoende om de belofte van God te ontvangen. Zo vertelt [Heb 4:1](#) ons,

¹ Laten wij daarom vrezen dat, zolang er nog een belofte van binnenkomst in Zijn rust is, iemand van u er te kort voor lijkt te komen.

De verklaring wordt eerder gegeven in [Hebr. 3:14](#),

¹⁴ Want wij zijn deelgenoten van Christus geworden, als wij het begin van onze zekerheid vasthouden tot het einde.

Hieruit blijkt duidelijk dat het één ding is om geloof te hebben in Jezus Christus en iets heel anders om de belofte van God te ontvangen. Alleen de overwinnaars kunnen het Beloofde Land binnengaan, afgebeeld door Kaleb en Jozua, die inderdaad geloof hadden in Gods vermogen om Zijn belofte te vervullen.

Het ware geloof is het geloof van het Nieuwe Verbond

Wanneer we het verhaal onderzoeken van Israëls mislukking om het Beloofde Land binnen te gaan, vinden we de verklaring voor hun gebrek aan geloof in [Num. 13:31](#),

³¹ Maar de mannen die met hem [dus met Kaleb] opgetrokken waren, zeiden: "Wij zijn niet in staat tegen het volk op te trekken, want zij zijn te sterk voor ons."

Het volk dacht dat het geloof had toen het uit Egypte vertrok, maar uiteindelijk was de bron van hun geloof in zichzelf en niet in God. Zij vertrouwden op hun eigen kracht om het land te veroveren en geloofden niet dat God daartoe in staat was. Daarom hadden zij het geloof van het Oude Verbond, dat was geloof in hun eigen vlees, hun eigen wil en hun eigen vermogen om hun gelofte aan God na te komen ([Exodus 19:8](#)).

Van de twaalf verspieders bezaten alleen Kaleb en Jozua het geloof van het Nieuwe Verbond, aldus [Num. 14:8](#),

⁸ Als de Heer tevreden is met ons, zal Hij ons naar dit land brengen en het ons geven - een land dat vloeit van melk en honing.

Hun geloof was in Gods belofte, niet in hun eigen belofte aan God. Dat is wat het verschil maakte, en hun geloof in Gods belofte was wat hen kwalificeerde om het Beloofde Land binnen te gaan.

Daarna bemiddelde Mozes voor het volk en zei in [Numeri 14:15-17](#),

¹⁵ Als Gij nu dit volk als één man doodt, dan zullen de volken die van Uw roem hebben gehoord, zeggen:¹⁶ "Omdat de Heer dit volk niet kon brengen in het land dat Hij hun bij eed had beloofd, daarom heeft Hij het in de woestijn afgeslacht." ¹⁷ Maar nu, bid ik, laat de macht van de Heer groot zijn, zoals Gij verklaard hebt.

Mozes deed geen beroep op God op basis van het Oude Verbond, want hij zei in [Exodus 19:8](#) niets over de gelofte van het volk aan God. In plaats daarvan deed hij een beroep op datgene wat God *hen "bij eed beloofd had"*. Hij vroeg niet dat de macht van het volk groot zou zijn, maar zei: "*laat de macht van de Heer groot zijn.*"

Met andere woorden, als God zijn eed niet kon nakomen, dan zouden de andere volken reden hebben om te zeggen dat God zijn woord niet kon nakomen. Gods antwoord staat in [Numeri 14:21](#),

²¹ maar als ik leef, zal de hele aarde gevuld zijn met de glorie van de Heer.

Deze belofte wordt nog vier keer herhaald in latere Geschriften, waaronder [Hab. 2:14](#),

¹⁴ Want de aarde zal gevuld worden met de kennis van de heerlijkheid van de Heer, zoals de wateren de zee bedekken.

Kennis wordt gegeven aan mensen, niet aan een levenloze aarde. Het is dus duidelijk dat de belofte wordt gegeven aan mensen, niet aan vuil of land.

Met andere woorden, God zei: niet alleen zal Ik de Israëlieten vullen met Mijn heerlijkheid, maar Ik zal de hele aarde vullen met Mijn heerlijkheid. En toch stierf die generatie zonder de belofte te ontvangen.

Hetzelfde kan gezegd worden van de meeste mensen op de rest van de aarde. De meesten leven en sterven zonder de heerlijkheid van God of zelfs de kennis van Zijn heerlijkheid te ontvangen. Het is dus duidelijk dat wanneer zondaars sterven, dit niet het einde van het verhaal is, noch dat zij opgesloten zitten in onwetendheid van Gods heerlijkheid. Hun inherente recht om de heerlijkheid van God te ervaren wordt slechts uitgesteld, want Gods belofte moet uiteindelijk worden vervuld.

De Schrift onthult verder dat alle doden zullen worden opgewekt en dat zij voor de Grote Witte Troon zullen staan. Daar zal elke knie zich buigen en elke tong zal Christus belijden en trouw verklaren (**Jesaja 45:23****Phil. 2:10, 11**). Zij zullen niet gedwongen worden te buigen. Engelen zullen niet worden gezonden om hun benen te breken en hen te dwingen voor Christus te buigen. Evenmin zullen zij hun tongen dwingen trouw aan Christus te belijden, want zulke tactieken geven God geen eer. Zijn glorie ligt in het feit dat Zijn liefde hun harten zal winnen. Zij zullen erkennen dat Hij alleen waardig is en zullen Hem vrijelijk belijden.

Het punt is dat mensen vandaag de dag weliswaar tekortschieten in het geloof dat nodig is om de beloften van God te ontvangen, maar dat hun toestand niet blijvend is, zelfs als zij sterven in hun ongeloof. Zoals de Israëlieten die Egypte verlieten, zijn sommige mensen gerechtvaardigd door het bloed van het Lam. De meesten zijn echter gestorven zonder zelfs maar van Jezus Christus te hebben gehoord. Maar in geen van beide gevallen is hun redding gebaseerd op hun eigen geloften of beslissingen om Christus te volgen. Hun redding is gebaseerd op de belofte (eed) van God, niet op hun eigen beloften.

Judas legt dit niet allemaal uit in zijn korte epistel, dus als we willen begrijpen wat hij schreef, moeten we teruggaan naar het verhaal waarnaar hij verwijst en het zelf bestuderen. Judas' punt was dat mensen inderdaad uit de gratie kunnen vallen wanneer hun geloof op de proef wordt gesteld en onvoldoende blijkt te zijn. Maar we weten uit het eigenlijke verhaal in Numeri 14 dat dit niet het einde van het verhaal is. Gods eed moet worden vervuld, en wanneer ons geloof rust in Zijn belofte, dan is het voldoende om Gods rust binnen te gaan.

Hoofdstuk 3

The Angels Who Fell

Judas geeft ons een tweede bijbels voorbeeld dat bewijst dat het aanvankelijke geloof van mensen niet standhoudt. Na het voorbeeld van de Israëlieten in de woestijn geeft hij het voorbeeld van de engelen die zondigden.

| De Nephilim

[Judas 6](#) zegt,

⁶ En engelen die hun eigen domein niet behielden, maar hun eigen verblijfplaats verlieten, heeft Hij in eeuwige [*aidios*]banden onder de duisternis gehouden voor het oordeel van de grote dag.

Ongetwijfeld is dit een verwijzing naar de gebeurtenis in [Gen. 6:1, 2](#), waar staat,

¹ Toen de mensen zich op het land begonnen te vermenigvuldigen en er dochters geboren werden,² zagen de zonen van God dat de dochters van de mensen mooi waren, en zij namen vrouwen voor zichzelf, wie zij maar wilden.

Judas was niet alleen bekend met het bijbelse verslag, maar ook met het boek Henoch, dat een uitgebreider en gedetailleerder verslag geeft van engelen die aardse vrouwen nemen en reuzen (*Nephilim*) op aarde voortbrengen. Het feit dat er in die dagen reuzen waren, staat vast in de bijbelse geschiedenis, te beginnen met [Gen. 6:4](#),

⁴ De Nephilim waren in die dagen op aarde, en ook daarna [d.w.z. na de zondvloed], toen de zonen Gods tot de dochters der mensen kwamen, en zij hun kinderen baarden. Dat waren de machtige mannen van weleer, mannen van aanzien.

De zondvloed werd gezonden om deze Nephilim ("reuzen") te vernietigen, maar toch waren er eeuwen na de zondvloed nog nakomelingen van de Nephilim op aarde. Of de zondvloed heeft hen niet allemaal vernietigd, of er was een andere gelegenheid "*daarna*" waarbij engelen de dochters van de mensen tot vrouw namen. Omdat

de Nephilim nog bestonden in de dagen van Mozes, is het duidelijk dat er een tweede incident plaatsvond na de zondvloed. Deze latere Nephilim ("reuzen") beangstigden de Israëlieten toen de twaalf verspieders hun verslag uitbrachten. Daarom ontbrak het de meeste Israëlieten aan geloof om het Beloofde Land binnen te gaan. [Num. 13:32, 33](#) zegt,

³² En zij gaven de Israëlieten een slecht bericht over het land dat zij hadden verkend, en zeiden: "Het land waardoor wij zijn gegaan, terwijl wij het verkend hebben, is een land dat zijn inwoners verslindt, en al het volk dat wij daarin zagen, is een groot volk. ³³ Daar zagen wij ook de Nephilim (de zonen van Anak behoren tot de Nephilim); en wij werden als sprinkhanen in onze eigen ogen, en zo waren wij in hun ogen."

De stam van Anak (d.w.z. Anakim) was de familie van Nephilim die Kanaän had overheerst. Hun naam Anak betekent nek of ketting, wat aangeeft dat zij waarschijnlijk bekend stonden om hun lange nekken of (zoals sommigen suggereren) om hun gouden halskettingen.

| De Rephaim

Een andere stam van Nephilim stond bekend als Rephaim, die aan de oostkant van de Jordaan in het land Bashan woonden. De naam Rephaim komt van *rapha*, "genezen", en verwijst wellicht naar hun gebruik van balsemolie, die beroemd was om zijn geneeskrachtige werking. Balsem werd verbouwd in Gilead, en de Israëlieten die de Rephaim verdreven leerden het geheim van het destilleren ervan. Daarom vraagt [Jer. 8:22](#): "*Is er geen balsem in Gilead? Is daar geen arts?*"

De Israëlieten vernietigden de laatste van de Rephaim nadat Mozes Israël naar het land Moab had geleid en hen had voorbereid om de Jordaan over te steken. [Deut. 3:11-13](#) vertelt ons,

¹¹ "Want van het overblijfsel van de Rephaim bleef alleen Og, koning van Basjan, over. Zie, zijn bedstede was een ijzeren bedstede; het is in Rabba van de zonen van Ammon. Zijn lengte was negen el en zijn breedte vier el bij gewone el). ¹² Zo namen wij dit land toen in bezit... ¹³ En de rest van Gilead, en geheel Basjan, het koninkrijk van Og, gaf ik aan de halve stam van Manasse, de gehele streek van Argob (over geheel Basjan wordt het land van Rephaim genoemd).

Og's bed was negen el lang volgens de gewone el van zes handbreedtes. Og's bed was dus 14,85 voet lang, wat suggereert dat Og zelf waarschijnlijk ongeveer 13 voet lang was.

Wat er ook gebeurde in [Gen. 6:4](#), deze "zonen van God" of "engelen", zoals Judas hen noemt, brachten *Nephilim* voort, welke naam afkomstig is van het Hebreeuwse grondwoord *naphal*, "vallen". Vandaar de term "gevallen engelen", d.w.z. engelen die in opstand of afvalligheid vielen.

Andere Hebreeuwse uitleggers verklaren dit door te zeggen dat de engelen hadden aangevallen, d.w.z. op hun slachtoffers waren *gevallen*. In dit geval zouden de slachtoffers de dochters van mannen zijn, die met geweld bij hun ouders waren weggehaald. Wat de uitleg ook moge zijn, zij geloofden dat de engelen "gevallen" waren door de dochters van mannen tot vrouw te nemen.

| Mount Hermon

Het gevolg hiervan was dat reuzen (Nephilim) heersten over dat gebied bij de berg Hermon, waar de engelen in [Genesis 6:2](#) feitelijk waren neergedaald. Het *Boek van Henoch*, hoofdstuk 13, verzen 6 en 7 vertelt ons,

"En zij waren in totaal tweehonderd, die in de dagen van Jared afdaalden op de top van de berg Hermon, en zij noemden die berg Hermon, omdat zij daarop gezworen en zich gebonden hadden door wederzijdse bezweringen."

De naam Hermon komt van *charam*, wat verschillend vertaald wordt als "verbod, toewijding, vloek". Bijvoorbeeld, in [Jozua 6:18](#) werd Jericho onder *charam* geplaatst, wat betekende dat al het goud, zilver, brons en ijzer aan God was gewijd. Wie het verbod overtrad, werd vervloekt, zoals dat met Achan gebeurde ([Jozua 7:1](#)).

Volgens het boek Henoch kreeg de berg de naam Hermon vanwege een eed die de gevallen engelen in een soort verbond had verbonden. De implicatie is dat als een van hen de gelederen brak of weigerde elkaar bij te staan in tijd van nood, hij onder een vloek zou komen te staan die door de anderen kon worden afgedwongen.

Het *Boek Jubilea* 4:15 dateert deze gebeurtenis ook in de dagen van Jared, meer bepaald in het tiende Jubeljaar vanaf Adam, in het zesde jaar van de derde "week" (van jaren), het jaar 460-461 vanaf Adam. Dit was inderdaad het moment waarop Jared werd geboren, maar de mening van de auteur dat dit het moment was waarop de Nephilim de dochters van de mensen namen, kan niet worden geverifieerd door de Schrift. De verslagen in *Jubilea* en *Henoeh* vertellen ons dat de zoon van Jared, Henoeh, deze gevallen en hun nakomelingen later berispte voor hun zonde.

| De berg Hermon is Sion

[Deuteronomium 4:48](#) zegt,

⁴⁸ van Aroer, aan de rand van het dal van Arnon, tot aan de berg Sion (Hermon).

Dit is belangrijk, want wij leren uit [Heb 12:22 \(KJV\)](#) dat de berg Sion de verzamelplaats is voor de ware Kerk.

²² Maar gij zijt gekomen tot de berg Sion, en tot de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem, en tot een ontelbaar gezelschap van engelen.

De berg Sion, of Hermon, was de plaats waar Jezus in [Matt. 17:1, 2](#) werd getransfigureerd. Wij weten dit omdat Jezus zojuist zijn discipelen had meegenomen naar Caesarea Filippi ([Matt. 16:13](#)), waar Petrus zijn grote belijdenis in vers 16 had gedaan. Caesarea Filippi (de oude stad Dan) lag ten noorden van Samaria aan de zuidelijke voet van de berg Hermon. Daar bevond zich de grot van Pan, die de Joden "*de poorten van de hel*" noemden (Matt. [16:18](#)).

Jezus nam drie van Zijn discipelen mee naar de berg Sion (Hermon), waar Hij werd getransfigureerd en waar God verklaarde dat Hij "*Mijn geliefde Zoon was, met wie Ik welbehagen heb*" ([Matt. 17:5](#)). Met andere woorden, Jezus was de ECHTE Zoon van God, terwijl de gevallen engelen FALSE "zonen van God" waren, die probeerden op onwettige wijze de profetie te vervullen.

De engelen die zondigden begrepen blijkbaar dat het idee van het zoonschap een soort vereniging tussen hemel en aarde inhield, maar zij probeerden dit op onrechtmatige wijze te vervullen. De ware vervulling was natuurlijk toen de Heilige Geest over Maria kwam en Jezus Christus verwekte ([Matt. 1:18](#)). Ook wij hebben de bevoegdheid om zonen van God te worden door verwekking door de Heilige Geest door het zaad van het evangelie, dat Christus in ons verwekt door het horen en geloven van het Woord.

De ware zonen van God kijken dus naar de berg Sion als de berg van het Nieuwe Verbond. Met Jezus als ons voorbeeld wordt ons de hoop gegeven op transfiguratie of "verandering" ([1 Kor. 15:51](#)). Zonen van God zijn betekent uiteindelijk dat hemel en aarde in een huwelijk zijn samengekomen om verheerlijkte lichamen voort te brengen. Dat is het uiteindelijke doel van het Loofhuttenfeest, zoals ik in andere studies heb aangetoond.

| Jude's onderwijs

In zijn brief brengt Judas de engelen die zondigden ter sprake om ons te vertellen dat niet alleen mensen maar ook engelen kunnen vallen. De Israëlieten waren allen gerechtvaardigd door het geloof toen zij Egypte verlieten, maar hun geloof had geen standvastigheid. De engelen waren waarschijnlijk ooit volmaakt geweest, maar toch "*vielen*" zij. Beide voorbeelden waren bedoeld om de kerk te waarschuwen voor de gnostici, wier stichter het evangelie had geloofd en zich had laten dopen, maar wiens hart later werd ontmaskerd ([Handelingen 8:23](#)).

Beide voorbeelden laten het onderscheid zien tussen de kerk en de overwinnaars bij het onderwerp zoonschap. Het zoonschap is progressief, want hoewel een zoon technisch gezien een zoon is bij de geboorte, is hij pas een volle zoon als hij volwassen is. Een minderjarige is niet anders dan een dienstknecht, of slaaf, zegt Paulus in [Gal. 4:1](#). Een onrijpe zoon is een werk in uitvoering, maar de vader vertrouwt hem het familiegoed pas toe als hij oud genoeg is om verantwoordelijk te zijn voor het gebruik ervan.

Zo werden ook de Israëlieten uit Egypte geboren ([Hosea 11:1](#)), maar de meesten van hen bereikten geen geestelijke rijpheid toen zij aan de

grens van het Beloofde Land aankwamen. Hun hart van opstandigheid werd blootgelegd toen zij het slechte verslag geloofden.

Evenzo probeerden de zogenaamde "zonen van God" in [Gen. 6:2](#) door rebellie op onwettige wijze het zoonschap te verwerven, en dus werden ook zij gediskwalificeerd.

De tijd bewijst de kwaliteit van iemands geloof.

Beide verhalen zitten vol met lessen voor de gemeente om te leren, maar het belangrijkste punt van Judas is de gemeente te laten weten dat zij op haar hoede moet zijn voor hen die Christus belijden maar niet in zijn leer blijven. Dit laat het belang zien van volhouden tot het einde.

Hoofdstuk 4

Aidios

Voordat we verder gaan met de volgende verzen in Judas, moeten we teruggaan naar de vorige verzen en een paar kleine punten uitleggen.

| De soevereiniteit van God

Ten eerste, in [Judas 4](#) lezen we dat de gnostische infiltranten "*lang van tevoren waren uitgetekend voor deze veroordeling*". Judas erkende de soevereiniteit van God, en daarom schrijft hij het bestaan van de gnostici toe aan het goddelijke plan. Ongetwijfeld was hij het eens met Paulus toen hij in [Rom. 9:22](#) schreef over vaten van oneer die God heeft geschapen.

Calvinisten hebben dit natuurlijk gebruikt om te proberen te bewijzen dat God bepaalde mensen tot ongelovigen maakt, en dat hun einde is om voor eeuwig in de hel te branden. Zij zien niet in dat het oordeel van God corrigerend is en dat God uiteindelijk de hele mensheid zal redden. Calvijns probleem was dat hij Romeinen 9 las zonder eerst de liefde van God uit Romeinen 5 te begrijpen. Alleen op liefde gebaseerde

rechtvaardigheid is van God, en het is de enige oplossing die voorkomt dat God een onrechtvaardige tiran wordt.

In het volgende vers geeft Judas een ander voorbeeld van veroordeling, gebaseerd op de soevereiniteit van God. Bijna de hele generatie Israëlieten werd "*vervolgens vernietigd*" ([Judas 5](#)) in de woestijn. Betekende dat dat ze allemaal naar een eeuwige hel gingen? Nee, zij slaagden er alleen niet in het doel van het Beloofde Land te bereiken, dat, in nieuwtestamentische termen, het terugwinnen is van het verheerlijkte lichaam dat door de zonde van Adam verloren ging. Met andere woorden, het is een gemanifesteerde zoon van God te zijn. De Israëlieten werden gerechtvaardigd door het geloof (Pesach), maar zij slaagden er niet in het Pinksterfeest op de Sinaï te ontvangen, en dus slaagden zij er ook niet in het land binnen te gaan met Loofhutten.

Dezelfde situatie doet zich voor in de kerk van vandaag, waar alle ware gelovigen gerechtvaardigd zijn door het geloof in het bloed van het Lam, maar niet allen vervuld zijn met de Geest en nog minder de kwaliteit van het geloof hebben die nodig is om de belofte van het Loofhuttenverbond te ontvangen. Gelukkig is het Nieuwe Verbond zelf Gods belofte aan de gemeente en zelfs aan de hele aarde. Wanneer mensen twifelen aan Gods vermogen om Zijn belofte te vervullen, klinkt het woord van de Heer luid en duidelijk uit [Num. 14:21](#),

21 maar als ik leef, zal de hele aarde gevuld zijn met de glorie van de Heer.

Denk je dat God een probleem heeft om de Israëlieten in het Beloofde Land te brengen? Wacht maar tot je ziet hoe Hij de hele aarde redt! Uitstel betekent niet falen, tenzij je gelooft dat de dood de laatste deadline is voor iemand om gered te worden. De dood is inderdaad een deadline om een overwinnaar te zijn die de belofte erft in de eerste opstanding, maar het is geen deadline om gered te worden.

[Hebreeën 9:27](#) zegt,

27 En aangezien het de mens is opgedragen eenmaal te sterven en daarna het oordeel komt.

Dit zegt ons dat het oordeel komt na de dood. Het zegt niets over een termijn, tenzij je aanneemt dat dit oordeel de eindtoestand is zonder

dat er een remedie of correctie mogelijk is. Maar daar zegt het vers niets over. Ook ik geloof dat het oordeel na de dood komt, zoals het vers zegt, maar om de aard en de duur van het goddelijk oordeel te begrijpen, moet men elders antwoorden zoeken.

Waar anders dan bij de Grote Witte Troon zal elke knie zich buigen en elke tong trouw zweren aan God en Christus ([Jesaja 45:23](#))?

Judas erkent dus dat velen "*lang van tevoren zijn uitgetekend voor deze veroordeling*", maar deze veroordeling is geen permanente toestand. Het is *aionisch* (Grieks) of *olam* (Hebreeuws), die een onbekende, verborgen of onbepaalde tijdsperiode beschrijven die het best kan worden weergegeven als "een tijdperk".

Jude's gebruik van *Aidios*

In [Judas 6](#) lezen we het tweede voorbeeld van de auteur van hoe mensen uit een oorspronkelijke positie van geloof of volmaaktheid kunnen vallen. Van de "*engelen die zich niet aan hun eigen domein hielden*" wordt gezegd dat zij "*in eeuwige [hulp]banden onder de duisternis worden gehouden*".

Dit is een van de twee plaatsen waar dit unieke woord, *aidios*, in het Nieuwe Testament wordt gebruikt. Het gebruikelijke woord is *aionian*, wat het normale equivalent is van het Hebreeuwse *olam*, "verborgen". Paulus gebruikte *aidios* nogmaals in [Romeinen 1:20](#),

²⁰ Want sinds de schepping van de wereld zijn zijn onzichtbare eigenschappen, zijn eeuwige [hulp]kracht en goddelijke natuur, duidelijk zichtbaar, begrepen door wat gemaakt is, zodat zij geen excuus hebben.

Paulus' punt was te laten zien dat Gods "*onzichtbare eigenschappen*", waaronder zijn hulpkracht en goddelijke natuur, duidelijk gezien zijn door iedereen in de wereld - door de natuur zelf, als niets anders. Met andere woorden, Paulus wilde niet Gods "eeuwige macht" voorstellen, maar zijn *verborgen* eigenschappen die geopenbaard en duidelijk gezien zijn. De tegenstelling is niet tussen eeuwig en tijdelijk, maar tussen verborgen en zichtbaar. Hij laat zien hoe datgene wat NIET begrepen is, nu "*duidelijk gezien*" kan worden.

Daarom suggereert ook Dr. Bullinger in *The Companion Bible*, Appendix 151, dat *aidios* niet van het Griekse woord *aei* komt, zoals gewoonlijk wordt verondersteld, maar van *a* ("niet") en *idein* ("zien"). Volgens deze opvatting betekent het "ongezien of verborgen". Dat zou het equivalent zijn van *olam* in het Hebreeuws, waarvan het grondwoord *alam is*, "verbergen".

Maar zelfs *aei*, de stam van *aionian*, betekent niet "voor altijd" maar "zonder mankeren". In [Handelingen 7:51](#) zegt Petrus,

⁵¹ U, die halsstarrig bent en onbesneden van hart en oren, verzet u altijd [*aei*] tegen de Heilige Geest; u doet net als uw vaders.

Petrus zei niet dat zij de Heilige Geest *voor altijd* weerstonden, maar eerder dat zij dat *zonder mankeren* deden. Niettemin moeten we, ongeacht de inherente Griekse betekenis van dit grondwoord, begrijpen dat de Joden *aionian* gebruikten als het gevestigde equivalent van het Hebreeuwse woord *olam*. Dat is de bron van de bijbelse betekenis van *aionian*.

Maar [Judas 6](#) gebruikt de term *aidios*, waarvan de betekenis nog duidelijker is, vooral als we zien hoe de apostel Paulus de term gebruikt in [Rom. 1:20](#).

Het komt erop neer dat [Judas 6](#) ons vertelt dat de gevallen engelen gebonden waren met onzichtbare ketenen van duisternis. De tijd zelf was beperkt, want het was "*voor het oordeel van de grote dag*", waarop zij zouden worden opgeroepen voor de Grote Witte Troon voor het oordeel. Judas heeft geen verdere uitleg.

Futiliteit in de schepping is onderworpen aan de tijd

Het oorspronkelijke doel en de bedoeling van God voor de schepping zullen worden vervuld, want God is een succes, geen mislukking. Falen (Hebreeuws: *khawtaw*) is zondigen, zoals we zien in het bijbelse gebruik van het woord in [Rechters 20:16](#),

¹⁶ Van al deze mensen waren 700 uitverkorenen linkshandig; ieder kon een steen naar een haar slingeren en niet missen [*khawtaw*].

[Genesis 18:20](#) gebruikt opnieuw *khawtaw*, zeggende,

20 En de Heer zei: "De verontwaardiging van Sodom en Gomorra is inderdaad groot, en hun zonde [*khawtaw*] is buitengewoon ernstig."

Zonde betekent het doel missen of zijn doel niet bereiken. Zo zegt Paulus in [Romeinen 3:23](#),

23 want allen hebben gezondigd en komen te kort voor de glorie van God.

Het woordbeeld is dat van een boogschutter wiens pijl het doel mist. In dit geval is het doel "*de glorie van God*".

God zelf heeft ook een doel, of doel voor de schepping, en als Hij dat doel niet zou bereiken, zou Hij met recht een zondaar genoemd kunnen worden. Daarom, wanneer God zijn woord, belofte, gelofte of eed geeft, is Hij verantwoordelijk voor het bereiken van het beoogde doel, ondanks de obstakels en tegenstand. Zijn gelofte in het Nieuwe Verbond is om ons tot Zijn volk te maken, onze God te zijn, en Zijn wet in ons hart te schrijven ([Hebr. 8:10](#)).

Als Hij daartoe niet in staat zou zijn, had Hij niet zo'n gelofte moeten afleggen. Maar we weten dat God wel degelijk succesvol is, want Hij is volledig in staat om alles te doen wat Hij van plan is te doen. Wij aanbidden geen grote zondaar, zoals de Grieken deden door hun zondige goden te aanbidden.

De wet veroordeelt mensen voor het niet nakomen van hun Oude Verbondsgelofte van gehoorzaamheid. Kan de wet God ook veroordelen voor het niet nakomen van zijn gelofte in het Nieuwe Verbond om alle mensen te redden? Als God zou falen, dan zou de wet Hem inderdaad veroordelen. Maar God kan niet falen. Daarom zijn Zijn oordelen ontworpen om succes te brengen door ieder mens van zijn ongerechtigheden af te keren en alle mensen te veranderen in het beeld van Christus. Als verlossing afhankelijk zou zijn van het Oude Verbond, zou iedereen verloren zijn. Maar omdat redding afhankelijk is van het Nieuwe Verbond, zullen allen gered worden. De mens faalt, God slaagt.

Vandaar dat de chaos in de schepping die door Adams zonde werd veroorzaakt, er niet toe leidde dat God faalde in zijn oorspronkelijke doel. God zal uiteindelijk winnen. Niettemin is er een vertraging geweest, die de noodzaak van de schepping van de Tijd heeft veroorzaakt. Alles wat met deze vertraging samenhangt is onderworpen aan de Tijd, want pas als Gods doel is bereikt en de hele schepping is verzoend, wordt de Tijd irrelevant en nutteloos.

Zo zegt Paulus in [Romeinen 8:19-21](#),

¹⁹ Want het angstige verlangen van de schepping wacht met spanning op de openbaring van de zonen van God. ²⁰ Want de schepping is onderworpen aan de zinloosheid, niet uit eigen wil, maar vanwege Hem die haar onderworpen heeft, in de hoop²¹ dat ook de schepping zelf bevrijd zal worden uit haar slavernij aan het verderf tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods.

De schepping zelf heeft belang bij de openbaring van de zonen van God. De zonen van God, dat wil zeggen de overwinnaars, zijn de eerste vruchten van de schepping ([1 Kor. 15:20](#)), zoals Christus de eerste vrucht was van de overwinnaars ([Jak. 1:18](#)). Eerste vruchten wijzen altijd op een grotere oogst die nog moet komen. God is niet tevreden met het ontvangen van een paar eerste vruchten en laat dan de rest van de oogst verbranden.

Wij zijn allen in training als zonen van God. Zij die het doel om het Beloofde Land binnen te gaan in de eerste opstanding niet bereiken, zullen een vertraging oplopen tot de algemene opstanding aan het einde van de duizend jaar ([Openb. 20:11](#)). De vertraging betekent niet dat zij verloren gaan. Zij zullen gewoon "dood" blijven totdat zij in de opstanding worden opgewekt en in volledige gemeenschap met God worden hersteld.

Dit is de betekenis van de Israëlieten die in de woestijn stierven zonder de belofte te ontvangen vanwege hun ongeloof. Het is geen permanente toestand, want bij het Grote Witte Troon-oordeel zullen sommigen onsterfelijkheid ("leven") krijgen, terwijl anderen tot een nader oordeel gebracht zullen worden ([Johannes 5:28, 29](#)).

De gelovigen, zij die door het geloof gerechtvaardigd worden door het Pascha, zoals de Israëlieten onder Mozes, zullen bij de Grote Witte Troon onsterfelijk leven krijgen. Maar ook de ongelovigen die geoordeeld worden, zullen slechts een langer uitstel ondervinden tot het scheppingsjubel aan het einde der tijden. De wet van Jubeljaar eist de kwijtschelding van alle schuld (zonde) op de vastgestelde tijd. De wet van Jubeljaar schakelt het goddelijk oordeel niet uit, maar beperkt het slechts door de genade en barmhartigheid van de God van Liefde.

Hoofdstuk 5

Het overblijfsel van genade

Na zijn voorbeelden van hoe mensen aanvankelijk een zekere mate van geloof kunnen hebben en later afvallen, spreekt Judas over het goddelijk oordeel.

In **Judas 6** schrijft hij over de engelen die gezondigd hebben, en vertelt ons dat God hen in *aidios*-banden heeft geplaatst "*onder de duisternis voor het oordeel van de grote dag*". Hij legt de aard van die banden niet uit, anders dan wat het woord *aidios* impliceert, namelijk dat ze onzichtbaar, ongezien of verborgen zijn. Bovendien zou hij, door dit ongebruikelijke Griekse woord te gebruiken, hebben kunnen bekennen dat hij niet meer kon zien over de aard van de banden. Wat de reden ook is, hij zegt er niets meer over.

In **Judas 7** gaat hij verder met zijn volgende onderwerp als hij verder ingaat op "*het oordeel van de grote dag*."

⁷ Zoals Sodom en Gomorra en de steden rondom hen, omdat zij zich op dezelfde manier als deze overgaven aan grove immoraliteit [*ekporneuo*] en vreemd [*heteros*, "een ander, ander, niet van dezelfde aard, klasse of soort"] vlees achterna gingen, als voorbeeld worden gesteld in het ondergaan van de straf van het eeuwige [*aionios*] vuur.

Dit verwijst naar het verhaal in Genesis 18 en 19, waar God Sodom, Gomorra, "*en de steden rondom hen*" vernietigde. In **Deut. 29:33** noemt Mozes vier steden die toen omvergeworpen werden, "*Sodom en Gomorra, Admah en Zeboim, die de Here in Zijn toorn en in Zijn gramschap omvergeworpen heeft*."

De zonde van Sodom en Gomorra

Blijkbaar gaven al deze steden "*zich over aan grove onzedelijkheid en gingen ze vreemd vlees achterna*." Judas doelde specifiek op homoseksueel gedrag, want toen de engelen (die zich voordeden als mannen) hun intrek namen in het huis van Lot en zijn gezin, omsingelden de mannen van de stad het huis en eisten het recht op om seksuele betrekkingen met hen te hebben. **Genesis 19:4-8** zegt,

⁴ Voordat zij zich neerlegden, omsingelden de mannen van de stad, de mannen van Sodom, het huis, jong en oud, al het volk uit alle windstreken;⁵ en zij riepen Lot aan en zeiden tot hem: "Waar zijn de mannen die vannacht tot u gekomen zijn? Breng ze naar ons toe, zodat we met ze kunnen omgaan." ⁶ Maar Lot ging bij de deur naar hen toe en sloot de deur achter zich,⁷ en zei: "Alstublieft, mijn broeders, doe niet goddeloos. ⁸ Nu, zie, ik heb twee dochters die geen betrekkingen met mensen hebben gehad, laat mij hen naar buiten brengen, en doe met hen wat jullie willen; alleen doe niets met deze mannen, aangezien zij onder mijn dak zijn gekomen."

Judas noemt hun zonde *ekporneuo*, een versterkte vorm van *porneo*, "ontucht", waaraan wij de term pornografie ontleen. Ontucht is, bijbels gesproken, elke onwettige seksuele relatie, inclusief prostitutie, overspel, incest (**1 Kor. 5:1**), bestialiteit en (in dit geval) homoseksuele relaties.

Elke bewering dat iemands ontucht gebaseerd is op "liefde" is ongeldig, want liefde wordt gedefinieerd door de God van Liefde, wiens wet een uitdrukking is van Zijn natuur. Alles wat niet voldoet aan Gods liefde, voldoet ook niet aan Gods doel voor de mensheid, en God zal niemand voor altijd in zo'n toestand laten. Zijn belofte is om de wet op ieder hart te schrijven, waardoor hun vleeselijke natuur verandert, zodat allen hun doel in de schepping kunnen vervullen.

Ik moet er ook aan toevoegen dat de wet van God, indien toegepast als een externe kracht, gedrag regelt. Alleen de Heilige Geest kan het hart zelf veranderen. In praktische zin veroordeelt de wet dus niemand omdat hij homoseksueel *is*, maar veroordeelt alleen zijn homoseksuele handelingen. Homoseksuelen kunnen inderdaad in Jezus Christus geloven, zich aan de wet van God onderwerpen door zich van de zonde te onthouden, en aanspraak maken op de belofte van God dat Hij de wet in hun hart zal schrijven, zoals Hij in zijn Nieuwe Verbondsbelofte heeft beloofd.

Het oordeel in Judas' profetie

De verwijzing van Judas suggereert dat Sodom en Gomorra dienden "als voorbeeld" van het oordeel dat nog moet komen op "de grote dag", dat wil

zeggen het oordeel van de Grote Witte Troon. [Jesaja 1:9](#) en [10](#) vergelijkt Israël met Sodom en Gomorra, en zegt,

⁹ Als de Heer der heerscharen ons niet een paar overlevenden ["overblijfsel"] had gelaten, zouden wij zijn als Sodom, zouden wij zijn als Gomorra. ¹⁰ Hoort het woord des Heren, gij heersers van Sodom; luistert naar het onderricht van onze God, gij volk van Gomorra.

Als een land in duisternis wegglijdt van God en zijn wet, gaat het steeds meer lijken op Sodom en Gomorra. Homoseksueel gedrag tierde welig in het Griekse en Romeinse rijk, waarin de kerk als baken van licht stond tegenover een dergelijke zonde en levenswijze. Maar de kerk ging steeds meer voorbij aan de kracht van Pinksteren en bleek daardoor niet in staat de wereld tot gerechtigheid te brengen.

We zien nu het resultaat van het falen van de kerk. Nieuwsberichten, vooral sinds 2001, hebben veel kerkleiders en priesters ontmaskerd als schuldig aan homoseksueel gedrag, meestal inclusief pedofilie. En zo omvatte de zonde van Sodom zelf "*jong en oud*" die homoseksuele relaties eisten ([Gen. 19:4](#)).

Jaren geleden onderscheidde ik uit [Jesaja 1:9](#) en [10](#) dat de dag zou komen dat Amerika zelf homoseksuele relaties zou legaliseren en dat dit het laatste stadium van afbraak zou zijn vóór onze bevrijding en oordeel. Dit is waar gebleken, en het is veelzeggend dat dit gebeurde vlak voor de overdracht van het gezag aan de heiligen van de Allerhoogste in oktober 2017.

Jesaja's boodschap was niet alleen kommer en kwel. [Jesaja 1:9](#) suggereert dat het overblijfsel van genade zal voorkomen dat het oordeel van God de natie vernietigt zoals in het geval van Sodom en Gomorra. Het is een feit dat de Heer der heerscharen Amerika en andere naties heeft gezaaid met een overblijfsel van genade, om ervoor te zorgen dat dezelfde vernietiging zich niet zou herhalen. De overwinnaars zijn geroepen om het met God eens te zijn in al zijn wegen en in al zijn oordelen. Hun aanwezigheid in een natie is de garantie van genade en barmhartigheid.

Dit principe wordt gesuggereerd in het verhaal van Lot, waar de engelen de stad niet wilden vernietigen voordat Lot en zijn familie de stad hadden verlaten. Lot's aanwezigheid behield Sodom. Lot begreep dit echter niet. Hij sleepte zich voort en klaagde toen hem werd gezegd te vluchten, niet begrijpend hoe dringend de situatie was. Uiteindelijk *grepen de engelen "zijn hand en de hand van zijn vrouw en de handen van zijn dochters, want de ontferming van de Heer was over hem"* (**Gen. 19:16**).

In onze tijd, waarin de naties en de hele wereld door een goddelijk oordeel worden bedreigd, worden wij niet geleid om weg te gaan, want waar zouden we heen moeten? De zonde is te wijdverbreid, en er is geen plaats om te vluchten en te schuilen. We kunnen alleen ontsnappen door de levensstijl van de wereld te weigeren en te leven in overeenstemming met de natuur en de wet van God. Daarom heeft God ons een andere situatie opgedrongen, door te eisen dat wij in het nieuwe Sodom en het nieuwe Gomorra blijven om de vuurdoop (de Heilige Geest) te brengen als een vorm van oordeel van het Nieuwe Verbond. Dit oordeelt de zonde, maar redt de zondaar. Dit roeit de wetteloosheid uit doordat het volk zich bekeert.

Met andere woorden, de aard van het "vuur" wordt bepaald door de "vurige wet" (**Deut. 33:2, KJV**). Een veroordeling tot dubbele teruggave voor diefstal is een "vuur". Een veroordeling tot slavernij is een "vuur". Jezus zei in **Lucas 12:48, 49** dat het vonnis van geseling met weinig of veel strepen een "vuur" is. Het vuur was niet bedoeld om letterlijk opgevat te worden, maar als een stijlfiguur voor het volmaakte oordeel dat uitgaat van de goddelijke natuur zelf. Daarom beeldde God zich alleen als vuur af (**Deut. 4:24** en **36**).

Lot was het profetische type van een gelovige, maar geen overwinnaar. Hij was de neef van Abraham, maar maakte geen deel uit van Abrahams geloofsfamilie. Daarom had hij ervoor gekozen om in Sodom te leven te midden van de immoraliteit en corruptie van de vruchtbare vlakte, waar hij financieel welvarend zou kunnen zijn. Toch werd hij in **2 Petrus 2:7** "rechtvaardig" genoemd, wat aangeeft dat hij een niet-overwinnende gelovige was. Daarom werd zijn leven gespaard, hoewel hij het grootste deel van zijn bezittingen verloor in het goddelijke oordeel.

| **Het doel van het overblijfsel**

Wij die aanstaande overwinnaars zijn, zijn het "overblijfsel" van vandaag, en wij zijn in de geest verenigd met hetzelfde overblijfsel van 7.000 dat leefde in de dagen van Elia. Onze roeping is de aanwezigheid van God in "Sodom" te manifesteren om genade te verzekeren en zo de vernietiging van de wereld te voorkomen. Om Jesaja's profetie te herformuleren: *omdat God een overblijfsel van genade in de wereld heeft achtergelaten, zullen wij NIET zijn als Sodom of Gomorra.*

Dit is Gods manier om Zijn gelofte van het Nieuwe Verbond te vervullen, te beginnen met het verbond dat door Noach in [Gen. 9:11](#) werd gegeven,

11 En Ik sluit Mijn verbond met u; en alle vlees zal nooit meer door het water van de zondvloed worden afgesneden, noch zal er nog een zondvloed zijn om de aarde te vernietigen.

Veel christenen beperken dit verbond tot een waterige vernietiging en zeggen dat de aarde nog steeds vernietigd zal worden, maar nu door vuur. De formulering in Genesis laat een dergelijke interpretatie zeker toe, maar als we zien dat dit gebaseerd is op het Nieuwe Verbond (zoals het verbond met Abraham), is het duidelijk dat de geest van dit verbond is om genade te verlenen aan de aarde, niet alleen om de manier van haar vernietiging te veranderen.

Als ik een belofte zou doen dat er nooit meer een zondaar zou worden verdronken, maar dat hij in plaats daarvan voor eeuwig in het vuur zou worden verbrand, zou deze verandering in de vorm van een oordeel dan enig nut hebben? Zo'n verbond zou verstoken zijn van genade en eigenlijk nog erger zijn! Hoe konden de mensen dan troost vinden in het zien van een regenboog in de wolken?

Het eeuwige vuur

[Judas 7](#) vergelijkt de vernietiging van Sodom met "*het ondergaan van de straf van het eeuwige vuur*". Het woord "straf" is "*dijk*", wat betekent gerechtigheid, een rechtszaak, een rechtszitting, een rechterlijke beslissing, in het bijzonder een veroordeling. Het woord "*straf*" is eerder gericht op het toebrengen van pijn dan op het vaststellen van gerechtigheid. Daarom is het niet de beste weergave van het Griekse woord *dijk*.

Het is duidelijk dat *het bij dijk* niet gaat om een daad van straf, maar om het uitspreken van een schuldig vonnis in een rechtbank en het uitspreken van een vonnis in overeenstemming met de wet. Gods wet is gebaseerd op het principe "*oog om oog*", waarbij het vonnis altijd past bij de misdaad (**Exodus 21:24**). De wet zegt ook: "*brand voor brand*" (**Exodus 21:25**).

Het spreekt vanzelf dat het oordeel van de wet is dat als een man zijn naaste verbrandt, en als hij en zijn slachtoffer het niet eens kunnen worden over een geldbedrag ter compensatie, de wet in laatste instantie de zondaar zal veroordelen tot verbranding op dezelfde wijze als hij zijn naaste heeft verbrand.

Er is geen enkele manier voor een mens om zijn naaste *eeuwig* te verbranden, dus is er ook geen oordeel van de wet dat een mens zou oordelen om voor eeuwig verbrand te worden. Eeuwige straf is onwettig, want geen mens kan in een beperkt leven zoveel zonde begaan dat een oordeel voor de eeuwigheid gerechtvaardigd is.

Judas gebruikt het Griekse bijvoeglijk naamwoord *aionios* om het "eeuwige" vuur te beschrijven. Het woord is afgeleid van *aion*, wat een eon of tijdperk is. Men kan erover twisten of een tijdperk beperkt of oneindig is, maar uiteindelijk moeten we het definiëren door Hebreeuwse ogen. Het Hebreeuws-Griekse woordenboek bestond al twee of drie eeuwen voor Christus, toen de 70 rabbijnen de Hebreeuwse Bijbel in het Grieks vertaalden. Dit werd de Septuagint Vertaling genoemd, en tegen de eerste eeuw definieerde het Hebreeuws-Griekse equivalenten.

De Griekse woorden *aionios* en *aionian* werden gebruikt om in het Grieks de betekenis van het Hebreeuwse woord *olam* uit te drukken. Daarom moeten we *aionios* definiëren in overeenstemming met de betekenis van *olam*, in plaats van te zoeken naar een onafhankelijke definitie op basis van de Griekse cultuur en het Griekse gebruik. *Olam* betekent "verborgen, onbekend, onbepaald", want het is afgeleid van het stamwoord *alam*, "verbergen, verstoppen".

Wanneer het woord gebruikt wordt om tijd te beschrijven, betekent het een tijdperk, een *onbepaalde* periode, waarvan de duur *verborgen* is -

gewoonlijk tot het einde. De oordelen van God hangen af van de ernst van de misdaad. Niet iedereen kreeg dezelfde straf. Vandaar dat wettige vonnissen eisen dat een zondaar weinig of veel betaalt, of met weinig of veel strepen wordt geslagen, of voor een dag, een jaar of een decennium in slavernij wordt gehouden. De term *olam* was een onbepaalde term, omdat het oordeel moest passen bij de specifieke misdaad, en elke misdaad op zijn eigen merites moest worden beoordeeld.

Vandaar, **Judas 7** geeft aan dat het letterlijke vuur dat Sodom en Gomorra trof een profetisch type was van de vurige wet waarmee de aarde zal worden geoordeeld op "*de grote dag*". Het belangrijkste verschil is dat het overblijfsel van genade het vernietigende vuur zal veranderen in de vuurdoop van het Nieuwe Verbond, die het kaf (vlees) verbrandt om de mensen te bevrijden van hun eigen zonde en verdorvenheid.

Daarom, hoewel het oordeel zeker zal komen, is het oordeel slechts voor een tijdperk, en de aanwezigheid van het overblijfsel van genade zal het behoud en de redding van de gehele mensheid verzekeren.

Hoofdstuk 6

Michael maakt ruzie met de duivel

Nadat Judas waarschuwt tegen de immoraliteit van Sodom en Gomorra en spreekt over hun oordeel door vuur, vervolgt hij in **Judas 8**,

⁸ Maar op dezelfde manier verontreinigen deze mannen, ook door te dromen, het vlees, en verwerpen zij het gezag en verachten zij de engelen.

Met "*deze mannen*" doelde Judas op de "*bepaalde personen*" in vers 4, gnostici die in de eerste eeuw in de kerk waren geïnfilteerd. Gnostische immoraliteit, overgenomen van andere mysteriegodsdiensten, had ertoe geleid dat zij "*het vlees verontreinigden*" op een vergelijkbare manier als in Sodom en Gomorra. Of Judas specifiek verwijst naar homoseksueel gedrag of meer in het algemeen naar alle vormen van ontucht wordt niet vermeld, maar het laatste is waarschijnlijk het geval.

Met "dromen" gebruikte Judas de Griekse term *enyption* in de zin van iemands verbeelding of visualisatie van onzedelijke handelingen, die hen er steevast toe zou brengen hun dromen uit te voeren en "*het vlees te verontreinigen*".

Jezus zelf leerde dat iemands verbeelding de oorzaak was van de uiterlijke daad van zonde. Woede is hetzelfde als moord (**Matt. 5:22**), en het visualiseren van overspel is hetzelfde als de daad van overspel (**Matt. 5:28**).

De afdaling in wetteloosheid was natuurlijk een schending van het verbond en een afwijking van de natuur van God - het bewijs dat "*deze mannen*" niet vervuld waren met, noch geleid werden door de Heilige Geest.

In plaats daarvan bewijst deze wetteloosheid dat zij "*het gezag verwerpen*", omdat zij aanmatigend denken dat zij hun eigen gezag zijn. Door zich niet te onderwerpen aan het goddelijk gezag en Zijn wet niet te erkennen boven hun eigen geweten of religieuze opvattingen, "*verachten zij ook de engelachtige majesteiten*".

| Michael's geschil met de duivel

Judas 9 zegt,

9 Maar Michaël, de aartsengel, toen hij met de duivel redetwistte over het lichaam van Mozes, durfde geen vernietigend oordeel over hem uit te spreken, maar zei: "De Heer berispt u."

Algemeen wordt aangenomen dat dit een verwijzing is naar een apocrief boek dat bekend staat als *De Hemelvaart van Mozes*. Dit boek is geschreven in het begin van de eerste eeuw, kort na de dood van Herodes. Geleerden dateren de publicatie ervan aan de hand van interne gegevens van 3-30 na Christus. Vandaag de dag bezitten we er slechts een fragment van, maar oorspronkelijk was het in twee delen geschreven:

Boek 1: *Het testament van Mozes*

Boek 2: *De aanneming van Mozes*

Het wordt geciteerd door verschillende vroege kerkelijke schrijvers uit de eerste paar eeuwen, wat ons een idee geeft van de inhoud ervan, maar het verhaal van Michaëls geschil is niet te vinden in het citaat ("fragment") dat we nu hebben. Door de commentaren samen te voegen van degenen die er vele jaren geleden uit citeerden, kunnen we met enige zekerheid zeggen dat het boek beweert dat Michaël de opdracht kreeg Mozes te begraven en dat Satan zich tegen zijn begrafenis verzette met het argument dat hij de heer van de materie was en dat Mozes schuldig was aan moord.

Wat de eerste bewering betreft, weerlegt Michaël de duivel door hem eraan te herinneren dat God zelf de materie heeft geschapen. Het idee dat de duivel de heer van de materie is, gaat uit van het Griekse idee dat de demiurg (duivel) degene was die de materie schiep en deze daarom bezit door het recht van de schepping.

Over de tweede bewering dat Mozes een moordenaar was, wordt niet gezegd hoe Michaël deze beschuldiging weerlegde. Dit was waarschijnlijk een verwijzing naar de keer dat Mozes een Egyptenaar doodde ter verdediging van de Israëlieten ([Exodus 2:12](#)). Als we aannemen dat het verhaal zelf waar is en een reactie behoeft, moeten we opmerken dat God al een oordeel over Mozes had uitgesproken door hem voor 40 jaar te verbannen. Ballingschap kan een wettig oordeel zijn voor moord, want toen Kaïn Abel doodde, werd ook Kaïn verbannen. Ballingschap was een genadig alternatief voor de doodstraf.

Daarom kon de duivel het niet tegen Mozes gebruiken, want hij had zijn straf uitgezeten en genade en vergeving ontvangen toen God tot hem kwam bij het brandende braambos.

Andere schrijvers die *De Assumptie van Mozes* citeren, vertellen ons ook dat Michaël vervolgens de duivel beschuldigde van het inspireren van de slang om Adam en Eva te verleiden. De uiteindelijke uitkomst van het geschil was, volgens de auteur, dat de geest van Mozes in aanwezigheid van Kaleb en Jozua ten hemel steeg (vandaar de *Tenhemelopneming* van Mozes), terwijl zijn lichaam in een onbekend deel van de berg werd begraven door Hem die de materie schiep.

De Bijbel zelf zegt niets over een dergelijk geschil, maar blijkbaar nam Judas dit verslag serieus.

| De vraag naar inspiratie

Impliceert het citaat van Judas dat *De aanname van Mozes* "geïnspireerd" was en misschien als Schriftuur moet worden behandeld? Ik geloof van niet. Ten eerste, als het een Schrift was, hoe kan het dan dat God een deel van Zijn Woord voor ons verloren laat gaan? We hebben slechts kleine fragmenten van dit oude boek, en zelfs dit fragment werd pas onlangs ontdekt en gepubliceerd in 1861. Als het geïnspireerde Schrift was, waarom zouden we dan geen volledig exemplaar meer bezitten. Heeft God het verloren?

Ten tweede zijn de boeken van het Nieuwe Testament geschreven door de apostelen of onder hun leiding, met uitzondering van Lucas, die Paulus' metgezel en schrijver was. In de late vierde eeuw werden hoge eisen gesteld aan de inspiratie van de Schrift. Intern bewijs toont aan dat *De Hemelvaart van Mozes* niet geschreven kan zijn na 30 na Christus. De auteur ervan kan niet één van de apostelen zijn geweest, maar werd verondersteld een Quietistische farizeeër te zijn, dat wil zeggen een tak van het farizeïsme die geloofde dat de Joden zich moesten onderwerpen aan de heerschappij van de Romeinen.

Ten derde bevat het boek ook fouten, zelfs in het kleine fragment dat we nu bezitten. Het laat Mozes profeteren dat het Koninkrijk 1.750 jaar na zijn dood zou worden gevestigd, wat volgens mijn berekening ongeveer 343-344 na Christus zou zijn geweest. Dit was meer dan 300 jaar na Christus' bediening op aarde, en de datum viel ver weg van Christus' tweede verschijning. Dit was dus een voorbeeld van mislukte profetie.

Evenzo voorspelt het boek over koning Herodes (uiteraard zonder hem bij naam te noemen) dat de regering van zijn zonen korter zou zijn dan de zijne, terwijl dit alleen gold voor Archelaus, in wiens tijd het boek is geschreven. Filippus en Antipas regeerden langer dan hun vader Herodes. Dus ook dit bleek een valse profetie te zijn.

Daarom weten we vanuit het perspectief van vandaag dat het boek profetische fouten bevatte. Naarmate de tijd verstreek, erkenden de vroege christenen dit, en daarom zouden weinigen, als ze er al waren, het boek hebben beschouwd als gelijkwaardig aan de evangeliën en de brieven. Ook Judas zou dit hebben geweten.

Paulus zelf citeerde Aratus, een Griekse filosoof, toen hij in **Handelingen 17:28** op de heuvel van Mars sprak,

²⁸ want in Hem leven en bewegen en bestaan wij, zoals zelfs sommige van uw eigen dichters hebben gezegd: "Want ook wij zijn zijn nageslacht."

Dit was een citaat uit het boek *Phenomena van Aratus*. Paulus erkende de waarheid van die uitspraak en men zou er zelfs een zekere mate van inspiratie aan kunnen toekennen, maar dat betekent niet dat we het in de Schrift moeten opnemen - vooral omdat de rest van Aratus' boek zeker leringen bevatte die niet in overeenstemming waren met de Schrift.

Hetzelfde geldt voor *De veronderstelling van Mozes*. Het feit dat Judas er uit citeert betekent niet dat het boek zelf geïnspireerde Schrift is. We kunnen hoogstens zeggen dat dit specifieke deel van het boek (d.w.z. het geschil) daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. We geloven natuurlijk dat Judas geïnspireerd was om te schrijven wat hij deed, en dus mogen we erop vertrouwen dat er inderdaad een geschil heeft plaatsgevonden. Maar zelfs dan werd Judas niet geleid om ons verdere details uit het boek te geven, dus hoeven we niet verder te gaan dan hij deed. Met andere woorden, we hoeven noch het hele boek noch een deel ervan als geïnspireerd te beschouwen, anders dan wat Judas feitelijk erkende.

Hetzelfde geldt voor Paulus' citaat van Aratus. We hoeven niets anders dan wat Paulus zelf citeerde als geïnspireerd te beschouwen.

Jude's waarschuwing

De waarschuwing van Judas was gericht aan hen die "de *majesteiten van de engelen beschimpen*", dat wil zeggen, hen die het gezag van de engelen niet respecteren. **Judas 10** besluit,

¹⁰ Maar deze mensen verafschuwen de dingen die zij niet begrijpen; en de dingen die zij instinctief kennen, als onredelijke dieren, door deze dingen worden zij vernietigd.

De les is dat we niet als "*onredelijke dieren*" moeten zijn. We moeten dus redelijk zijn, wat specifiek betekent dat we kritisch moeten zijn en niet alleen door instinct moeten worden gedreven, anders worden we "vernietigd".

Hoofdstuk 7

De weg van Kaïn

Judas 11 zegt,

¹¹ Wee hun! Want zij zijn de weg van Kaïn gegaan, en om te betalen zijn zij halsoverkop in de dwaling van Balaam gesprongen, en in de opstand van Korach omgekomen.

Het woord "wee" komt van het Griekse *ouai*, dat een primaire uitdrukking van verdriet is en "helaas, wee" betekent. Het is het Griekse equivalent van het Hebreeuwse *owy* of *howy*, op dezelfde manier uitgesproken als in het Grieks. De vertaling "wee" impliceert aanklacht, maar het woord heeft een bredere betekenis die ook klaagzang of vermaning omvat. Judas gebruikte het woord niet alleen om de gnostici aan te klagen, maar ook om hun dwaling te betreuren, uiting te geven aan zijn ongenoegen over hun handelwijze en hen te vermanen zich te bekeren.

Judas verwijst naar drie trieste voorbeelden van menselijke dwalingen waarin de gnostici waren vervallen. Het eerste is "de weg van Kaïn."

Kaïns gebrek aan liefde

Kaïn was de eerste moordenaar in de bijbelse geschiedenis. **Gen. 4:8** zegt: "*Kaïn stond op tegen zijn broer Abel en doodde hem.*"

Kaïn was een landbouwer, terwijl Abel een herder was (**Gen. 4:2**). Aan hen was de openbaring van offers en offergaven gegeven, zelfs op die vroege datum, omdat zij bekend waren met de wetten van de arbeid die later in meer detail onder Mozes werden gegeven. Kaïn offerde dus "*de vrucht van de grond*" en Abel offerde een van de "*eerstelingen van de kudde*" (**Gen. 4:3, 4**).

Sommigen hebben kritiek op Kaïns offer omdat het geen bloedoffer was dat wees op Christus' dood aan het kruis. Maar de jongens offerden de eerste vruchten van wat zij voortbrachten. In de wetten van Mozes waren beide soorten offers aanvaardbaar, hoewel alleen een bloedoffer nodig was om de zonde te bedekken. Wij vinden dat God het offer van

Abel aanvaardde, maar "*geen acht sloeg*" op het offer van Kaïn ([Gen. 4:5](#)). Met andere woorden, God zond geen vuur om zijn offer te verteren. Het Genesis-verslag geeft geen specifieke reden.

We krijgen een reden in [1 Johannes 3:11, 12](#),

¹¹ Want dit is de boodschap, die gij van den beginne gehoord hebt, dat wij elkander moeten liefhebben,¹² niet als Kaïn, die uit den boze was en zijn broeder doodde. En om welke reden doodde hij hem? Omdat zijn daden slecht waren en die van zijn broer rechtvaardig.

Kaïns "*dadens waren dus slecht*", en blijkbaar was hij jaloers op het rechtvaardige karakter van zijn broer. Hij nam het zijn broer kwalijk dat God het offer van Abel accepteerde, maar niet dat van hem.

Hoe een aanvaardbaar aanbod te presenteren

Jezus gaf wat advies over offers in de "Bergrede". [Matt. 5:23, 24](#) zegt,

²³ Daarom, indien gij uw offer bij het altaar brengt, en gij u daar herinnert, dat uw broeder iets tegen u heeft,²⁴ laat uw offer daar voor het altaar staan, en ga heen; verzoen u eerst met uw broeder, en kom dan uw offer brengen.

Iemand's offer kan op zichzelf perfect zijn, maar als iemand's hart niet goed is, is het offer verontreinigd. Zelfs voordat Kaïn offerde, was zijn hart niet in orde met zijn broer. Hij stond niet op en doodde zijn broer door een plotselinge vloed van haat en jaloezie. Zijn moorddadige daad was de uitwerking van wat al in zijn hart was. Daarom werd zijn offer verontreinigd en ontheiligd door de ziekte in zijn eigen hart.

Vele jaren later hekelden de profeten Israëls offers om dezelfde reden. Jesaja vertelde Israël in [Jesaja 1:13-15](#),

¹³ Breng uw waardeloze offers niet langer; wierook is een gruwel voor Mij, nieuwe maan en sabbat, het oproepen van vergaderingen - Ik kan ongerechtigheid en de plechtige vergadering niet verdragen. ¹⁴ Ik haat uw feesten bij nieuwe maan en uw aangewezen feest; zij zijn voor Mij een last geworden. Ik ben moe ze te dragen. ¹⁵ Dus wanneer jullie je handen uitstrekken in gebed, zal Ik Mijn ogen voor jullie verbergen; ja, al vermenigvuldigen jullie gebeden, Ik zal niet luisteren. Uw handen zijn bedekt met bloed.

Met andere woorden, hun daden waren slecht en hun wetteloze harten verontreinigden hun offers, ook al voldeden hun offers aan de fysieke eisen van de wet. De offers zijn afbeeldingen van het hart, en als het hart bezoedeld is, zijn de offers ook bezoedeld en hebben ze geen waarde in de ogen van God. De weg van Kain is dus religieuze dingen doen zonder een gereinigd hart.

Jezus sprak "wee" uit over de Farizeeën omdat ze dit deden. [Mattheüs 23:25-28](#) zegt,

²⁵ Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, huichelaars! Want u reinigt de buitenkant van de beker en van de schotel, maar van binnen zijn ze vol roef en genotzucht. ²⁶ Jij blinde farizeeër, maak eerst de binnenkant van de beker en van de schotel schoon, zodat ook de buitenkant schoon wordt. ²⁷ Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, huichelaars! Want jullie zijn als witgekalkte graven die er van buiten mooi uitzien, maar van binnen vol liggen met doodsbeenderen en alle onreinheid. ²⁸ Ook u lijkt uiterlijk rechtvaardig, maar innerlijk bent u vol huichelarij en wetteloosheid.

Jezus zei hun dat ze hun hart moesten reinigen, zodat hun daden (tempeldienst) aanvaardbaar zouden zijn voor God. De tempelpriesters hadden de profeten gedood om dezelfde reden als Kain Abel had gedood ([Matt. 23:31, 34, 37](#)). Hun nakomelingen, de religieuze mannen in Jeruzalem, hadden de weg van Kain gevolgd door eerst Jezus te haten en daarna te kruisigen ([Handelingen 2:36; 7:52](#)).

Jezus' gelijkenis van de wijngaard in [Matt. 21:33-44](#) laat zien dat zij Jezus kruisigden, niet omdat zij Hem niet herkenden, maar omdat *zij wisten* dat Hij de Zoon van God was. [Matt. 21:37-39](#) zegt,

³⁷ Maar daarna zond hij zijn zoon naar hen, zeggende: "Zij zullen mijn zoon respecteren." ³⁸ Maar toen de wijnbouwers de zoon zagen, zeiden zij onder elkaar: "Dit is de erfgenaam; kom, laten wij hem doden en zijn erfenis in beslag nemen." ³⁹ En zij namen hem, gooiden hem uit de wijngaard en doodden hem.

Door deze gelijkenis openbaarde Jezus dat de overpriesters zouden erkennen dat Hij inderdaad de Zoon van God was en Hem zouden kruisigen om zich de "wijngaard" (Koninkrijk) toe te eigenen voor eigen gebruik. Abel was slechts de eerste van een lange rij martelaren die een

hoogtepunt bereikte met het martelaarschap van Jezus, en deze haat en dit geweld zijn tot op de dag van vandaag doorgedaan. We vinden dus dat Kain wist wie Abel was, en hij doodde zijn broer dienovereenkomstig, gemotiveerd door haat en jaloezie.

Voor zover wij weten hadden de gnostici in de eerste eeuw geen christenen gedood, maar toch volgden zij "*de weg van Kain*" door zich voor te doen als ware gelovigen, terwijl zij een onrein hart hadden. Zowel de gnostici als de Joodse leiders in Jeruzalem hadden een onrein hart.

| **Jasher's rekening**

Er zijn in het verleden minstens twee valse boeken geweest, die beweerden het originele *Boek Jasher* te zijn. Er is er echter ook een die in ieder geval authentiek is. Een zeer oud exemplaar van *Jasher*, toen al bijna onleesbaar, werd in 1613 in Venetië gevonden in het kantoor van een rabbijn. Het werd in het Engels vertaald en gepubliceerd in 1840.

Hoewel ik geloof dat het delen bevat die later zijn toegevoegd, geloof ik dat dit exemplaar grotendeels authentiek is, omdat het details bevat over chronologie en gebeurtenissen die het principe van de Vervloekte Tijd vaststellen. In die tijd kon de auteur waarschijnlijk niet op de hoogte zijn geweest van de 414-jarige cycli van de Vervloekte Tijd, en zeker een recente vervalsers zou deze openbaring niet hebben gehad. Daarom geef ik geloof aan deze versie van *Jasher*, met slechts een paar bedenkingen bij bepaalde passages. Ik behandel het als een geloofwaardig geschiedenisboek, maar zou niet proberen het in de Bijbel op te nemen, noch het dezelfde mate van inspiratie geven als Bijbelboeken.

Het *boek Jasher* (genoemd in **Jozua 10:13** en opnieuw in **2 Samuël 1:18**) vertelt ons in *Jasher* 1:16,

¹⁶ *En tot Kain en zijn offer keerde de Heer zich niet, en hij neigde er niet toe, want hij had van de mindere vrucht van de grond voor de Heer gebracht, en Kain was jaloezers op zijn broer Abel wegens dit, en hij zocht een voorwendsel om hem te doden.*

Het brengen van "minderwaardige vruchten" als offer aan God staat gelijk aan het brengen van blinde schapen ([Mal. 1:8](#)) als offer aan God. Offers werden verondersteld onberispelijk te zijn, omdat zij het volmaakte offer vertegenwoordigden dat nog moest komen in de persoon van Jezus Christus. Het brengen van een minderwaardig offer was een vals getuigenis voor de goddelijke rechtbank dat men een onvolmaakte messias wilde of verkoos. Zo'n verlangen legde ook de bezoedelde toestand van hun harten bloot en onthulde hun eigen blindheid. Met andere woorden, blinde mensen brengen blinde offers aan God.

Jasher zegt ook duidelijk dat "*Kaïn jaloers was op zijn broer Abel.*" Dit komt overeen met de suggestie van de apostel over Kaïns jaloezie ([1 Johannes 3:12](#)).

De gnostici waren duidelijk jaloers op de apostolische macht om de Heilige Geest aan gelovigen te geven. Simon Magus, de stichter van de gnostiek, was trots op zijn eigen macht ([Handelingen 8:9, 10](#)), en toen hij de werken van de apostelen zag, bood hij hun geld aan om dezelfde gave te krijgen ([Handelingen 8:18, 19](#)). Petrus wees hem natuurlijk af, omdat hij in Simon zag "*dat gij in de gal der bitterheid zijt en in de slavernij der ongerechtigheid*" ([Handelingen 8:23](#)).

Het is niet moeilijk in Simon een geest van jaloezie jegens de apostelen te zien, vooral nadat zijn aanbod was afgewezen. Deze geest van jaloezie kenmerkte later de gehele gnostische beweging, want zij trachtten het ware christendom te verdringen, alsof de Heilige Geest hun was toegediend. Judas zag deze geest in hen en schreef het toe aan "*de weg van Kaïn*".

Hoofdstuk 8

De fout van Balaam

Judas 11 spreekt over valse christenen die de weg van Kaïn, Balaam en Korach zijn gegaan. Kaïns jaloezie leidde tot haat, waardoor hij zijn broer Abel doodde. Balaam gebruikte zijn profetische gave voor persoonlijk voordeel. Korach was jaloers op een roeping die niet de zijne was.

De gnostiek werd gesticht door Simon Magus, die jaloers was op de apostolische roeping met betrekking tot de Heilige Geest. Daarom was hij verwickeld in "*de opstand van Korach*". Natuurlijk volgde hij, door zijn broeder niet lief te hebben, ook "*de weg van Kaïn*", in het algemeen. Maar Judas brengt ook de gnostiek in verband met "*de dwaling van Balaam*".

| Balaam, de klassieke valse profeet

De fout van Balaam was dat hij zijn profetische gave had onderworpen aan het vlees in plaats van aan God. Het bewijs hiervan was te zien in zijn poging om geld en aanzien te verwerven door tegen de wil van God in te gaan. Hij werd ingehuurd door Balak, koning van Moab, om zijn profetische gave te gebruiken om Israël te vervloeken, wat in strijd was met de wil van God.

Jozua 13:22 noemt Balaam een "waarzegger", dat wil zeggen een wichelaar (*kasam*). Bijbels gezien wordt dit woord altijd toegepast op valse profeten. In het Nieuwe Testament verwijst Petrus naar Balaam als een profeet in **2 Petrus 2:1, 15** en **16**, zeggende,

¹ Maar ook onder het volk zijn valse profeten opgestaan, zoals er ook onder u valse leraars zullen zijn...¹⁵ Zij hebben de rechte weg verlaten en zijn de weg gevolgd van Balaam, de zoon van Beor, die het loon der ongerechtigheid liefhad,¹⁶ maar hij kreeg een berisping voor zijn eigen overtreding, want een ezel, die met een mannenstem sprak, bedwong de waanzin van de profeet.

Petrus plaatst hem in wezen onder de "valse profeten" in de geschiedenis van Israël. Hij stelt Balaam aan ons voor als een profeet die zijn gave gebruikte om zichzelf te bevoordelen en de wil van het

vlees te vestigen. Toch aarzelde God niet om tot deze valse profeet te spreken, en hij hoorde Gods stem duidelijk.

Toen de mannen van de koning kwamen om Balaams diensten aan te vragen, lezen we in [Num. 22:9-13](#),

⁹ Toen kwam God tot Balaam en zei: "Wie zijn deze mannen bij u?" ¹⁰ En Balaam zei tot God: "Balak, de zoon van Zippor, koning van Moab, heeft mij een woord gestuurd,¹¹ "Zie, er is een volk dat uit Egypte is gekomen en zij bedekken de oppervlakte van het land; kom nu, vervloek hen voor mij; misschien kan ik tegen hen strijden en hen verdrijven." ¹² En God zei tot Balaam: "Ga niet met hen mee; u zult het volk niet vervloeken, want zij zijn gezegend." ¹³ Dus stond Balaam 's morgens op en zei tegen de leiders van Balak: "Ga terug naar jullie land, want de Heer heeft geweigerd mij met jullie mee te laten gaan."

God sprak tot Balaam, en Balaam hoorde Gods stem duidelijk. Gebrek aan gehoor was nooit het probleem. Maar Balaam had nooit afgerekend met de afgoden van zijn eigen hart, waardoor hij naar iets anders verlangde dan de wil van God. Daarom zei Balaam in [Num. 22:18, 19](#), toen Balak hogere ambtenaren stuurde om zijn verzoek kracht bij te zetten,

¹⁸ ... "Al zou Balak mij zijn huis vol zilver en goud geven, ik zou niets kunnen doen, klein noch groot, in strijd met het bevel van de Heer, mijn God. ¹⁹ En nu, alstublieft, blijft u ook vannacht hier, en ik zal uitzoeken wat de Heer nog meer tot mij zal spreken."

Balaam begreep duidelijk de beperkingen van zijn profetische gave. Het was niet noodzakelijk een probleem om de Heer opnieuw te vragen, want het verzoek was de tweede keer gekomen. Maar God kende zijn hart en zag de daar verborgen afgod. Balaams verlangen naar "*het loon der ongerechtigheid*", zoals Petrus het uitdrukte, toonde aan dat hij weliswaar gehoorzaam was aan God, maar het niet met God eens was. Dus verscheen God die nacht aan hem, zoals we lezen in [Num. 22:20](#),

²⁰ En God kwam 's nachts tot Balaam en zei tegen hem: "Als de mannen gekomen zijn om u te roepen, sta dan op en ga met hen mee; maar alleen het woord dat ik tot u spreek, zult u doen."

Hierin ligt nog een belangrijke les die we moeten leren. Het feit dat God iemand zegt iets te doen, betekent niet noodzakelijk dat het de *echte* wil van God is. Wanneer iemand een afgod in zijn hart heeft, spreekt God volgens de afgod van zijn hart (**Ezechiël 14:3, 4**). Dit bleek het geval te zijn met Balaam, want toen Balaam op zijn ezel reed om met de ambtenaren van Balak mee te gaan, verzette God zich tegen hem. **Num. 22:21, 22** zegt,

²¹ Dus stond Balaam op in de morgen, en zadelde zijn ezel, en ging met de leiders van Moab. ²² Maar God was boos omdat hij ging, en de engel des Heren stelde zich op als een tegenstander [Hebreeuws: *satan*] tegen hem....

God zei hem te gaan, en Balaam gehoorzaamde, maar God was toen "*boos omdat hij ging*". Hieruit blijkt dat het horen van Gods stem niet altijd is wat het lijkt. We moeten ons afvragen *waarom* God Balaam opdroeg om met Balaks ambtenaren mee te gaan. Wat was Gods motief? Het lijkt erop dat God Balaam toestond te doen wat hij wilde doen, maar dat dit nog steeds in strijd was met de wil van God.

Met andere woorden, het is niet voldoende om Gods aanwijzingen te gehoorzamen. Men moet ook de geest van God kennen en het met Hem eens zijn. Velen hebben God gehoorzaamd, maar struikelden en vielen. En dan vragen ze zich af waarom.

Het resultaat van afgoderij van het hart

Het onderliggende principe wordt geopenbaard in **Ezechiël 14:3-5** waar de oudsten van Israël kwamen om het woord van de Heer van de profeet te horen.

³ Mensenkind, deze mensen hebben hun afgoden in hun harten opgericht en hebben het struikelblok van hun ongerechtigheid voor hun gezicht geplaatst. Moet ik überhaupt door hen geraadpleegd worden? ⁴ Spreek daarom tot hen en zeg hun: "Zo zegt de Here God: Een ieder van het huis Israëls die zijn afgoden in zijn hart opricht en het struikelblok van zijn ongerechtigheid recht voor zijn gezicht zet, en dan tot de profeet komt [om te informeren], Ik, de Here, zal gebracht worden om hem antwoord te geven in de zaak met het oog op de veelheid van zijn afgoden,⁵ om greep te krijgen op de harten van het huis Israëls die van Mij vervreemd zijn door hun afgoden."

Met andere woorden, God zal inderdaad spreken tot hen die komen met afgoden in hun hart, maar *Hij zal hun vertellen wat zij willen horen*. Hij zal verschijnen om te bevestigen wat al in hun hart is, zodat ze zullen vallen en vernietigd worden (vs. 8). Het resultaat is dat wanneer zij het bevel van God gehoorzamen, zij niet zullen slagen, maar in een ramp zullen worden geleid. **Ezechiël 14:9** besluit,

⁹ Maar als de profeet wordt overgehaald om een woord te spreken, ben Ik, de Heer, die over die profeet heeft gezegevierd, en Ik zal Mijn hand tegen hem uitstrekken en hem vernietigen uit het midden van Mijn volk Israël.

Dit principe werd Ezechiël zelf duidelijk gemaakt. Omdat zijn verlangen was de wil van God te kennen en te spreken, werd hij niet vernietigd met de Israëlieten en hun oudsten.

Balaam was echter heel anders. Balaam was verblind door de afgoderij van zijn eigen hart, en daarom kreeg hij het woord van de Heer dat hem uiteindelijk zou vernietigen. Hij werd vernietigd, niet omdat hij iets verkeerd voorspelde. Zijn dwaling was geworteld in zijn liefde voor geld.

De engel was Balaams tegenstander (Satan).

God was "boos" op Balaam omdat hij gehoorzaamde aan Zijn woord dat hem toestond met Balaks ambtenaren mee te gaan. Balaam had argwaan moeten hebben dat God hem toestond te gaan, en hij had nader onderzoek moeten doen. In feite is het voornaamste doel van bidden niet alleen om Gods stem te horen, maar, nog belangrijker, om de gedachten van God te kennen.

Toen de engel des Heren als *satan* aan hem verscheen, met een getrokken zwaard om hem te doden, had hij onmiddellijk moeten stoppen en zich moeten bekeren van de afgoderij in zijn hart. Wanneer God onze *satan* ("tegenstander") wordt, betekent dit dat wij het niet langer met Hem eens zijn, en dat wij tegenstanders zijn. Dat is een gevaarlijke positie.

Balaam oordeelde zelf

Balaams ezel diende Balaam door van het pad af te rennen om het getrokken zwaard van de engel te ontwijken. Balaam sloeg zijn ezel drie keer hiervoor, en uiteindelijk opende God de mond van de ezel, zodat deze kon protesteren en Balaam het woord van de Heer kon geven.

Num. 22:28 zegt,

28 En de Heer opende de mond van de ezelin, en zij zei tegen Balaam: "Wat heb ik u gedaan, dat gij mij deze driemaal geslagen hebt?"

Balaam maakte toen ruzie met de ezel, zich blijkbaar niet realiserend hoe ongewoon het was voor een ezel om in tongen te spreken. In zijn woede zei Balaam: "*Als ik een zwaard in mijn hand had gehad, had ik je nu al gedood!*". (**Num. 22:29**). Met andere woorden, hij verwierp de raad van de ezel en bezegelde daarmee zijn eigen lot. In feite liet God Balaam zichzelf beoordelen. **Num. 22:31** zegt,

31 Toen opende de Heer de ogen van Balaam, en hij zag de engel des Heren op de weg staan met zijn getrokken zwaard in zijn hand, en hij boog zich helemaal ter aarde.

God laat mensen vaak over zichzelf oordelen. David oordeelde over zichzelf (**2 Sam. 12:5-7**). De tempelpriesters oordeelden over zichzelf (**Matt. 21:40, 41, 43**). Ook Balaam oordeelde over zichzelf door de doodstraf voor ongehoorzaamheid op de ezel te leggen. Zo lezen we later in **Num. 31:8**: "*zij doodden ook Balaam, de zoon van Beor, met het zwaard.*"

Balaam erkent zijn zonde

Nadat de ogen van Balaam waren geopend, zei de engel tegen hem: "*Ik ben naar buiten gekomen als een tegenstander [satan] omdat uw weg in strijd was met mij*" (**Num. 22:32**). Noch God, noch de engel was Satan zelf, want het was eerder een kwestie van perceptie dan van werkelijkheid.

Wanneer onze wegen in strijd zijn met God, zien we God als onze tegenstander. Wij willen vaak iets, en daarom bidden wij hard om het te krijgen, in de overtuiging dat God onze tegenstander is die tussen ons en het voorwerp van ons verlangen staat. Dus, in plaats van te bidden om de wil en het verlangen van God te kennen, bidden en vasten we, waarbij we in wezen Gods arm verdraaien tot we onze zin krijgen.

Met andere woorden, wij zien God als gierig en koppig, een tegenstander die overwonnen moet worden, terwijl Jezus in [Matt. 7:9-11](#) zegt,

⁹ Of welke man is er onder u, wanneer zijn zoon hem om een brood zal vragen, zal hij hem een steen geven? ¹⁰ Of als hij om een vis zal vragen, zal hij hem toch geen slang geven? ¹¹ Indien gij dan, die slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader, die in den hemel is, het goede geven aan hen, die Hem vragen!

Verder zei Jezus in [Mattheüs 6:31-33](#),

³¹ Wees dan niet bezorgd en zeg: "Wat zullen we eten?" Of "Wat zullen we drinken?" of "Waarmee zullen we ons kleden?" ³² Want al deze dingen zoeken de heidenen, want uw hemelse Vader weet dat u al deze dingen nodig hebt. ³³ Maar zoek eerst zijn koninkrijk en zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u worden toegevoegd.

Het is niet verkeerd om te vragen of verzoeken te doen aan God ([Fil. 4:6](#)), maar waar mogelijk is het beter om eerst de gezindheid en de wil van God te zoeken, zodat onze verzoeken in overeenstemming zijn met Zijn wil en plan voor ons leven. Bidden en vasten moeten niet gebruikt worden om onze wil op te dringen aan een onwillige God, maar om wat innerlijke schoonmaak te houden, zodat we beter in staat zijn om Zijn wil te zien en Zijn stem te horen. Als we het helder kunnen zien, zullen we weten hoe we moeten bidden volgens Zijn wil en in overeenstemming met Hem.

[Numeri 22:34, 35](#) zegt,

³⁴ En Balaam zei tegen de engel van de Heer: "Ik heb gezondigd, want ik wist niet dat u op de weg tegen mij stond. Nu dan, als het U niet behaagt, zal ik mij omkeren." ³⁵ Maar de engel van de Heer zei tegen Balaam: "Ga met de mannen mee, maar je zult alleen het woord spreken dat ik je zal zeggen." Dus Balaam ging mee met de leiders van Balak.

Balaam erkende zijn zonde en bood aan naar huis terug te keren, maar de engel zei hem zijn reis voort te zetten en alleen het woord van de Heer te spreken. Balaam bracht toen offers op zeven altaren. [Num. 23:4](#) zegt,

⁴ Nu ontmoette God Balaam en hij [Balaam] zei tegen hem: "Ik heb de zeven altaren opgericht en op elk altaar heb ik een stier en een ram geofferd."

Vervolgens zegende Balaam Israël volgens het woord van de Heer. Balak maakte natuurlijk bezwaar, want hij wilde waar voor zijn geld, en hij had Balaam niet ingehuurd om Israël te zegenen. Balak probeerde een oorlog te winnen. Hij probeerde niet de wil van God te kennen. Hij probeerde de wil van God te manipuleren, zoals Hij had gedaan met zijn eigen afgoden, zoals mensen dat tot op de dag van vandaag doen. Dus [Numeri 23:13](#) zegt,

¹³ Toen zei Balak tegen hem: "Komt u alstublieft met mij mee naar een andere plaats vanwaar u hen kunt zien... en vervloekt u hen van daaruit voor mij." ¹⁴ Dus nam hij hem mee naar het veld van Zophim, naar de top van Pisgah, en bouwde zeven altaren en offerde op elk altaar een stier en een ram.

Het feit dat Balaam instemde om naar een andere berg te gaan, gaf aan dat hij nog steeds hoopte dat God van gedachten zou veranderen, of dat hij een manier kon vinden om de wil van God te omzeilen. Hij wilde immers betaald worden. Maar hij kon alleen Israël opnieuw zegenen. Uit zijn handelingen blijkt dat Balaam gehoorzaam was, maar dat hij het nog niet eens was met God.

Balak nam Balaam vervolgens mee naar de top van een andere berg ([Num. 23:28-30](#)), maar opnieuw kon hij alleen Israël zegenen. Op dat moment ontsloeg Balak Balaam ([Num. 24:11, 25](#)).

Balaams voortdurende pogingen om Israël te vervloeken bevestigden de aanwezigheid van een afgod in zijn hart. Hoewel hij begaafd was als profeet, had hij een hartprobleem. God rekende af met die afgod door Balaam te laten handelen naar de afgoderij van zijn hart, en dit werd hem uiteindelijk fataal.

De les voor ons vandaag wordt gezien als we begrijpen dat ezels in de Schrift Pinksteren voorstellen, net zoals het paard Christus en de overwinnaars voorstelt. De Griekse naam van Christus, *Jah-sus*, is rechtstreeks ontleend aan het Hebreeuws en betekent letterlijk "Paard van God". Het werk van Christus aan het kruis was dus bedoeld om ons

door Pinksteren de Heilige Geest te geven, en daarom kwam Hij op een ezel naar Jeruzalem ([Matt. 21:5](#)). Maar de tweede keer wordt Hij afgebeeld, komend op een wit paard ([Openb. 19:11](#)), wat een manifestatie is van het Loofhuttenfeest.

Elk verhaal waarin ezels een rol spelen, is op de een of andere manier een openbaring van Pinksteren. In dit geval was de ezel de eerste die in tongen sprak, en was Balaam de klassieke Pinksterprofeet die behept was met een verborgen afgod in zijn hart. Het verhaal was een voorbode van de kerk die "bereden" zou worden door valse profeten die het volk onderdrukten door hun liefde voor geld.

Zoals geloof de sleutel is tot rechtvaardiging (Pesach), zo is ook gehoorzaamheid de sleutel tot heiliging (Pinksteren), en overeenstemming de sleutel tot verheerlijking (Loofhutten). Balaam was gehoorzaam - vandaar dat hij een Pinksterling was; maar Balaam bleef steken in gehoorzaamheid en weigerde over te gaan naar het volgende niveau van overeenstemming in zijn relatie met God.

| Jude's sollicitatie

Judas zegt dat de gnostici die de kerk infiltreerden "*zich halsoverkop in de dwaling van Balaam stortten*" ([Judas 11](#)). Dit was het duidelijkst te zien in [Handelingen 8:18-21](#),

¹⁸ Toen Simon nu zag dat de Geest werd geschonken door de handoplegging van de apostelen, bood hij hun geld aan,¹⁹ en zei: "Geef dit gezag ook aan mij, zodat iedereen op wie ik mijn handen leg de Heilige Geest ontvangt." ²⁰ Maar Petrus zei tegen hem: "Moge uw zilver met u vergaan, omdat u dacht de gave van God met geld te kunnen verkrijgen! ²¹ U hebt geen deel of aandeel in deze zaak, want uw hart is niet recht voor God."

De dwaling van Balaam in het algemeen is de toestand van afgoderij in het hart, waarbij geprobeerd wordt geestelijke dingen te gebruiken als werktuigen om de eigen wil en begeerte te vestigen. Deze wordt vandaag de dag het duidelijkst gezien bij hen die positief denken en vleselijke verklaringen proberen te gebruiken om de hemel zo te manipuleren dat hij hen rijk en welvarend maakt.

De gnostici in Judas' tijd geloofden in geestelijke dingen, maar gebruikten die op manipulatieve wijze om hun eigen wil en begeerte te vestigen. Het probleem van de eerste eeuw is nooit uitgeroeid, en vandaag de dag is het weer openlijker opgedoken. Het is een valse spiritualiteit die geen verschil ziet tussen geloof en positief denken.

Echt geloof is geestelijk, want het ontstaat in iemands geest die verzadigd is door de Heilige Geest; positief denken ontstaat in de vleselijke ziel, d.w.z. de vleselijke geest. Echt geloof berust in de soevereiniteit van God en de wijsheid van Zijn wil; vals geloof (van de vleselijke geest) behandelt Gods wil als een tegenstander en zoekt een weg er omheen om zijn eigen verlangen te verkrijgen.

Hoofdstuk 9

De opstand van Korach

Judas 11 vergelijkt de gnostische infiltranten met Kaïn, Balaam en Korach. We hebben Kaïn en Balaam besproken. We gaan nu naar Korach. **Judas 11** zegt dat zij "*omkwamen in de rebellie van Korach.*"

Achtergrond

Israël was er in Numeri 14 al niet in geslaagd het Beloofde Land binnen te gaan, omdat het geloof ontbrak dat nodig was om het land in te nemen. God veroordeelde het volk en vertelde hen dat zij 40 jaar in de woestijn zouden moeten doorbrengen, en dat de hele generatie in de woestijn zou sterven (**Num. 14:29, 33, 34**). Een deel van het volk veranderde vervolgens van gedachten en verzamelde een leger om de Kanaänieten te veroveren nadat het goddelijke vonnis was uitgesproken. **Numeri 14:39, 40** zegt,

³⁹ En toen Mozes deze woorden tot alle Israëlieten sprak, treurde het volk zeer. ⁴⁰ Maar 's morgens stonden zij vroeg op en gingen naar de heuvelrug en zeiden: "Hier zijn wij; wij hebben inderdaad gezondigd, maar wij zullen opgaan naar de plaats die de Heer heeft beloofd."

Mozes waarschuwde hen niet te proberen het land in te nemen zonder de zegen van God, maar zij weigerden te luisteren. **Numeri 14:44, 45** zegt,

⁴⁴ Maar zij trokken achteloos op naar de heuvelrug; noch de ark van het verbond des Heren, noch Mozes verliet het kamp. ⁴⁵ Toen daalden de Amalekieten en de Kanaänieten, die in dat heuvelland woonden, af en sloegen hen neer tot aan Horma.

In Numeri 15 bemiddelde Mozes voor het volk om vergeving voor het volk te verkrijgen, maar in hoofdstuk 16 zien we dat velen van hen boos waren op Mozes omdat hij niet met hen meeging en de ark van het verbond niet met hen mee liet gaan in de strijd. Zij gaven Mozes de schuld van het verlies van de strijd en van de oorlogsslachtoffers.

Korach, een Leviet, maakte toen misbruik van de situatie. Hij wilde het priesterschap en was boos op Mozes omdat hij alleen Aäron en zijn

familie tot priester had benoemd. Dathan en Abiram, ontevreden leiders uit de stam Ruben ([Num. 16:1](#)), sloten zich aan bij Korach. Blijkbaar had de stam Ruben de meeste slachtoffers gemaakt bij de mislukte poging om Kanaän te veroveren.

Dathan en Abiram verweten Mozes later dat zij Israël niet in het Beloofde Land hadden gebracht, want toen Mozes hen voor de Goddelijke Rechtbank ontbood om het geschil op te lossen, weigerden zij te reageren. [Numeri 16:12-14](#) zegt,

¹² Toen zond Mozes een oproep tot Dathan en Abiram, de zonen van Eliab, maar zij zeiden: "Wij zullen niet komen. ¹³ Is het niet genoeg dat gij ons uit een land van melk en honing hebt opgevoed om ons in de woestijn te doen sterven, maar wilt gij u ook nog over ons ontfermen? ¹⁴ Voorwaar, U hebt ons niet gebracht in een land dat vloeit van melk en honing, noch hebt U ons een erfenis gegeven van velden en wijngaarden. Wilt U de ogen van deze mannen uitrukken? Wij zullen niet opkomen!"

Met andere woorden, in plaats van het eens te zijn met Gods oordeel en hun gebrek aan geloof toe te geven, legden zij de schuld bij Mozes. Zij hielden niet van het vooruitzicht om in de woestijn te sterven zonder de beloften van God te ontvangen.

We zien hier een interessante wisselwerking tussen de twee verbonden. Dathan en Abiram begrepen het verschil niet tussen het Oude en het Nieuwe Verbond. Op de berg Horeb hadden zij zich door hun gelofte verplicht om God te gehoorzamen, maar zij hadden verzuimd hun gelofte te vervullen. Dus werden zij aansprakelijk gesteld voor die mislukking. Toch probeerden zij Mozes - en bij uitbreiding God zelf - de schuld te geven omdat hij hen niet in het Beloofde Land had gebracht, alsof zij onder het Nieuwe Verbond vielen.

Zij begrepen niet dat God hen als gelovigen van het Oude Verbond behandelde en hen verantwoordelijk hield voor hun eigen falen. Waarom? Ten eerste was het Nieuwe Verbond nog niet aan hen gegeven, want dat kwam pas 38 jaar later ([Deut. 29:1](#)).

Met andere woorden, God had nog niet gezworen hen in het Beloofde Land te brengen, een gelofte die God later verplichtte de harten van het volk te veranderen om succes mogelijk te maken. Daarom was hun

poging om Mozes en God de schuld te geven ongegrond, maar zij begrepen de wet en Gods gedachten niet.

Ook de meeste andere Israëlieten begrepen niets van de twee verbonden, noch maakten zij onderscheid tussen de geloften van de mens en die van God. Zo kon Korach velen van het volk overhalen om zich aan te sluiten bij hun opstand tegen Mozes en Aäron, want deze mensen dachten dat zij een goede zaak hadden. Denkt de vleselijke geest niet altijd dat hij gelijk heeft en dat God ongelijk heeft?

| De Kora opstand

Het verhaal van de opstand komt uit Numeri 16, waar Korach, zoon van Kohath, zoon van Levi, een democratische opstand leidde tegen Mozes en Aäron. [Numeri 16:3](#) vertelt ons hun klacht:

³ En zij verzamelden zich tegen Mozes en Aäron en zeiden tegen hen: "Jullie zijn ver genoeg gegaan, want de hele gemeente [*edah*] is heilig, ieder van hen, en de Heer is in hun midden; waarom verheffen jullie je dan boven de gemeente [*kahal*] van de Heer?"

Hun argument was dat Mozes het leiderschap over Israël op zich had genomen en dat hij Aäron had aangewezen als hogepriester, los van de democratische instemming van het volk. Korach hield vol dat "*de gehele gemeente heilig is, ieder van hen, en dat de Heer in hun midden is*". Daarom, zeiden zij, zijn allen gelijk, en daarom hadden Mozes en Aäron niet het recht zich boven de vergadering (gemeente) te verheffen.

Dit was een uitdaging voor het gezag dat God aan Mozes en Aäron had gegeven. Met andere woorden, zij beweerden dat Mozes en Aäron zichzelf dit gezag hadden gegeven en dat God hen niet werkelijk gezag over de gemeente had gegeven. Hun argument was gebaseerd op het democratische principe dat het hele volk "heilig" was, dat wil zeggen apart gezet, omdat het volk zelf uit Egypte was geroepen en apart gezet als een priesterlijke natie. Zij zagen niet in dat Israël een theocratie was, geen democratie.

Waarschijnlijk haalden zij [Exodus 19:6](#) aan, waar God had gezegd: "*Jullie zullen voor Mij een koninkrijk van priesters en een heilige natie zijn.*" Als de hele natie heilig was en een priesterlijke natie moest zijn, waarom zou

God dan het gezag aan Mozes en Aäron geven? Geeft God het volk niet het recht om hun eigen leiders aan te wijzen door middel van een democratisch proces?

Een monarchie heeft het recht om leiders te benoemen volgens de wijsheid van de koning. Een democratie geeft dat recht aan het volk. Aardse koningen zijn in veel opzichten feilbaar, maar als God (Christus) de Koning is, benoemt Hij alle autoriteiten en houdt Hij hen verantwoordelijk voor een goed bestuur. Mensen stellen leiders aan op grond van hun vermeende talenten; God kiest degenen die Hij door Zijn eigen soevereine wil begiftigd heeft.

Dit stelt de oorsprong van de *roeping* van mannen ter discussie. Wanneer mannen beslissen over een loopbaan of beroep, maken zij hun eigen keuzes. Als God roept, rust Hij mannen uit met geestelijke gaven die nodig zijn voor die roeping, en dan ontwikkelt Hij die gaven door echte levenservaring. In dit geval werden Mozes en Aäron door God geroepen, en de mensen hadden niet het recht het met God oneens te zijn.

Korach en zijn 250 volgelingen herkenden de roeping van Mozes en Aäron niet. Misschien is het belangrijkste probleem wel dat roepingen zelden mondeling door God worden aangekondigd in een openbare omgeving zodat iedereen ze kan horen. Van het volk wordt verwacht dat het roepingen onderscheidt en op basis van daden en bekwaamheden let op bevestiging. Zonder geestelijk onderscheid blijven de roepingen van mannen vaak onopgemerkt, en concurreren vleselijk ingestelde mannen met hen die door God geroepen zijn.

Korachs veronderstelling was dat Mozes gezag claimde op basis van zijn eigen persoonlijke, subjectieve openbaring die niet kon worden geverifieerd. Mozes handelde uit eigenbelang en was zelfgeroepen, beweerde hij.

| Mozes' antwoord

Numeri 16:8-10 geeft Mozes' antwoord:

⁸ Toen zei Mozes tot Korach: "Hoor nu, gij zonen van Levi,⁹ is het niet genoeg voor u, dat de God van Israël u heeft afgezonderd van de rest van

de gemeente van Israël, om u tot Zich te doen naderen om de dienst van de tabernakel des Heren te doen, en om voor de gemeente te staan om hen te bedienen;¹⁰ en dat Hij u, Korach, en al uw broeders, zonen van Levi, met u heeft doen naderen? En zoekt gij ook het priesterschap?"

Korach was een Leviet, maar geen priester. De stam van Levi was geroepen om alle eerstgeborenen in Israël te vertegenwoordigen die aan God waren gegeven voor de dienst van het volk, maar alleen degenen uit de familie van Aäron waren priesters. Levieten dienden het volk in de buitenste voorhof, maar men moest van Aäron afstammen om God in de tabernakel te dienen. De uitzondering was wanneer men van de orde van Melchizedek was, zoals Mozes en (later) David en (nog later) Jezus Christus.

In latere tijden beschouwden de Joden de Nazarieten ook als gelijkwaardig aan de priesters. Daarom mochten Nazarieten zoals Jacobus, de broer van Jezus, het hoofd van de kerk in Jeruzalem in de eerste eeuw, de tempel binnengaan om te bidden. Het was na zo'n gebedswake, toen Jacobus de tempel verliet, dat hij gestenigd werd omdat hij getuigde dat Jezus de Christus was. (Josephus vermeldt het verhaal van zijn martelaarschap in *Antiquiteiten van de Joden*, XX, ix, 1.)

In het verhaal van Korach herkende Mozes een verborgen motief, verpakt in oprechte waarheid, maar gemotiveerd door het verlangen naar een roeping die niet de zijne was. Hij was niet tevreden met het dienen van de gemeente, maar wilde ook als priester God dienen. Zijn argument was gebaseerd op de democratische gedachte dat, omdat allen heilig waren, gezag over anderen onnodig en zelfs schadelijk was. Maar Mozes begreep dat roepingen van God kwamen en dat roepingen gebaseerd waren op geestelijk gezag.

Mozes zei verder dat Korach en zijn gezelschap "*zich tegen de Here hadden verzameld*" (**Num. 16:11**). Mozes erkende dat Korach in opstand was gekomen tegen de Heer, hoewel Korach zelf zoiets nooit zou hebben toegegeven. Gezag verwerpen (afgezien van misbruik van iemands gezag) is in opstand komen tegen degene die er toestemming voor heeft gegeven - in dit geval God zelf.

Het probleem is te onderscheiden wie geroepen is en wie niet.

| De goddelijke uitspraak van het Hof

Wanneer iemands gezag wordt betwist, moet men zich beroepen op de bron van het gezag. In dit geval had God aan Mozes en Aäron hun respectievelijke autoriteit gegeven, dus als iemand wordt uitgedaagd, is het gepast een beroep te doen op God, in plaats van zichzelf te verdedigen.

Mozes begreep dat dit een zaak was voor de Goddelijke rechtbank, dus legde hij de zaak voor aan God in [Num. 16:5](#). God droeg alle afwijkende Levieten op om hun wierookvaten te nemen en die bij de deur van de tabernakel te plaatsen om te zien of God hun gebeden zou aanvaarden ([Num. 16:17](#)). Wierookvaten werden gebruikt om wierook te branden, die de gebeden van het volk vertegenwoordigen ([Openb. 8:3](#)). In dit geval werden hun wierookvaten gebruikt om hun zaak aan God voor te leggen.

Toen zij dat deden, "*verscheen de heerlijkheid des Heren aan de gehele gemeente*" ([Num. 16:19](#)). Het oordeel ging over Korach en zijn medesamenzweerders. God zei tegen Mozes dat hij het volk moest opdragen zich af te scheiden van Korach, Dathan en Abiram ([Num. 16:24, 27](#)) zodat zij niet samen met deze leiders geoordeeld zouden worden.

Toen opende de grond zich en verzwolg de samenzweerders en hun tenten ([Num. 16:31-33](#)). Een ander oordeel kwam vervolgens over de rebellen die trouw bleven aan Korach en zijn bondgenoten. [Numeri 16:35](#) zegt,

³⁵ Vuur kwam ook van de Heer en verteerde de tweehonderdvijftig mannen die het reukwerk offerden.

Daarna werden de koperen wierookvaten van de dissidenten gehamerd tot een soort beplating voor het koperen altaar in de buitenste voorhof. [Numeri 16:36-40](#) zegt,

³⁶ Toen sprak de Heer tot Mozes en zei:³⁷ "Zeg tot Eleazar, de zoon van Aäron, de priester, dat hij de wierookvaten uit het midden van het vuur zal opnemen, want zij zijn heilig; en gij strooit de brandende kolen in het rond. ³⁸ Wat betreft de wierookvaten van deze mannen, die ten koste van

hun leven gezondigd hebben, laat die tot gehamerde bladen gemaakt worden tot een bekleding van het altaar, daar zij die niet voor het aangezicht des Heren gepresenteerd hebben en zij heilig zijn; en zij zullen tot een teken zijn voor de zonen Israels."

Wat voor teken moest dit zijn? **Numeri 16:40** zegt,

⁴⁰ als een herinnering aan de zonen van Israël dat geen leek die niet behoort tot het nageslacht van Aäron in de buurt mag komen om wierook te branden voor het aangezicht van de Heer.

Met andere woorden, men moet werkelijk geroepen zijn als priester van God om God te dienen in het heiligdom. De bekleding van het altaar moest de Israëlieten eraan herinneren dat zij binnen hun roeping moesten blijven en niet een roeping moesten begeren die voor anderen is. Het offeraltaar was de plaats van het oordeel, dus toen het volk de beplating zag, herinnerde het zich de ernst van deze les, wetende dat velen stierven in de opstand.

Jude's lessen

Judas 11 spreekt over de gnostici hetzelfde oordeel uit als over de opstand van Korach. Met andere woorden, Judas impliceert dat Simon Magus een andere Korach was door het gezag van de apostelen in twijfel te trekken en een apostolische roeping te begeren die hem niet gegeven was.

Evenals in de dagen van Mozes was ook de Kerk er niet in geslaagd het Beloofde Koninkrijk binnen te gaan, kort nadat zij op het Pesachfeest, toen Jezus aan het kruis stierf, uit het slavenhuis was verlost. Het patroon van "*de kerk in de woestijn*" (**Handelingen 7:38 KJV**) werd herhaald in de Kerk onder Pinksteren.

De belangrijkste gebeurtenis in dit geval was de steniging van Stefanus, waarbij, net als in het geval van Israël, het volk opnieuw zijn gebrek aan geloof toonde door Stefanus te stenigen in plaats van zijn goede verslag te geloven. Als we Stefanus vergelijken met Kaleb en Jozua, zien we de overeenkomsten. Stefanus werd gestenigd (**Handelingen 7:59**), en eerder probeerden de Israëlieten ook Kaleb en Jozua te stenigen vanwege hun getuigenis (**Num. 14:10**). In beide gevallen verscheen de

heerlijkheid van God. Het verschil is dat de Heer het volk verhinderde Kaleb en Jozua te stenigen, terwijl Hij het in het geval van Stefanus toeliet.

Voor profetische doeleinden toonde de steniging van Stefanus aan dat de intocht van de Kerk in het Beloofde Land gedurende 40 Jubeljaren (40 x 49 jaar) zou worden uitgesteld, zoals Israël 40 jaar in de woestijn moest doorbrengen.

Net als Korach maakte Simon Magus misbruik van de situatie en beweerde hij een betere leider te zijn die het volk in het Beloofde Land kon brengen. Maar zijn leiderschap was gebaseerd op rebellie en jaloezie op het apostolisch gezag. Hetzelfde oordeel van God geldt dus, en dezelfde vermaning geldt ook voor ons vandaag. Judas laat zien dat wij ons moeten afscheiden van de gnostici, opdat ook wij niet door de grond worden verzwolgen wanneer het oordeel wordt uitgesproken.

Een tweede les die we hieruit kunnen trekken is dat we geduldig moeten zijn en ons moeten onderwerpen aan het oordeel van God. Zoals Hij verordende dat Israël 40 jaar in de woestijn moest doorbrengen, zo heeft Hij ook verordend dat de Kerk in het Pinkstertijdperk 40 Jubeljaren in de woestijn moest blijven zonder de beloften te ontvangen.

Er zijn velen die dit oordeel niet aanvaarden en die proberen het Beloofde Land binnen te gaan zonder rekening te houden met dit goddelijk oordeel dat lang geleden werd uitgesproken. Zij verkeren in de illusie dat zij de volle belofte van God kunnen ontvangen als individuen, los van de rest van het lichaam. Maar zelfs Kaleb en Jozua - de overwinnaars - moesten wachten op de rest van het lichaam voordat zij het Beloofde Land mochten binnengaan.

Er is inderdaad de kwestie van iemands individuele relatie met God om te overwegen, maar er is ook een bredere context die even belangrijk is, een context waaraan individuen niet kunnen ontsnappen of die ze niet kunnen overwinnen. Hoewel wij, als individuen, inderdaad mogen leven naar de beloften van God, doen wij dat binnen de algemene context van de woestijnervaring van de Kerk, omdat wij allen deel uitmaken van een groter lichaam.

Om die ervaring in de woestijn te begrijpen, moet men de oordelen van God respecteren, die gebaseerd zijn op timing - in dit geval 40 Jubilea, het vonnis dat werd uitgesproken aan het begin van het Pinkstertijdperk.

Door de oordelen van God niet te aanvaarden of te eerbiedigen lopen wij het risico verstrikt te raken in de opstand van Korach, en sommigen worden dan kwetsbaar voor de geest van de gnostiek.

Hoofdstuk 10

Zes metaforen

Judas 12 en **13** is een passage die meerdere metaforen gebruikt om de infiltratie van de gnostici in de vroege Kerk te beschrijven:

¹² **Dit zijn de mensen die verborgen riffen zijn op uw liefdesfeesten [agape] wanneer zij met u feesten zonder vrees, terwijl zij voor zichzelf zorgen [poimaino, "zich voeden"]; wolken zonder water, meegevoerd door de wind, herfstbomen zonder vrucht, dubbel dood, onworteld;¹³ wilde golven van de zee, die hun eigen schande als schuim opwerpen; dwalende sterren [planetes aster], voor wie de zwarte duisternis voor altijd is gereserveerd [aion, "eon, tijdperk"].**

Judas gebruikt vijf analogieën om de gnostici te beschrijven. De eerste is dat de gnostici "verborgen riffen" zijn wanneer zij mogen deelnemen aan de eucharistie.

Communie: Het liefdesfeest

Door te doen alsof zij de ware kennis van God bezaten, waren de gnostici geïnfiltrerd in sommige van de vroege kerkgemeenten, en namen zij gemakkelijk deel aan de communie met hen alsof zij echte christenen waren. De communie ("gemeenschappelijke vereniging") werd *agape* genoemd, "liefde of liefdesfeest", omdat zij bedoeld was om uitdrukking te geven aan iemands liefde voor God, die de basis was van de vereniging met Hem en met elkaar. Communie zonder liefde voor de broeders schendt de geest van het liefdesfeest.

De Septuagint vertaling van het Oude Testament in het Grieks, de standaard Griekse versie die in de eerste eeuw in gebruik was, geeft **Hooglied 2:4** weer: "*Zijn banier over mij is agape*". **Jesaja 56:6** luidt: "*Ook de vreemdelingen die zich aansluiten bij de Heer, om hem te dienen en de naam van de Heer lief te hebben [agape]...*". Het concept achter "liefde" was het uitdrukken van iemands liefde voor God en Gods liefde voor ons.

De gnostici namen "zonder vrees" deel aan de communie, zegt Judas, in weerwil van Paulus' waarschuwing in **1 Kor. 11:27-30**,

²⁷ Daarom, wie het brood eet of de beker van de Heer onwaardig drinkt, is schuldig aan het lichaam en het bloed van de Heer...²⁹ Want wie eet en drinkt, eet en drinkt het oordeel over zichzelf, als hij het lichaam niet juist beoordeelt. ³⁰ Daarom zijn velen onder u zwak en ziek, en een aantal slaapt.

Judas zegt dat zij *zich "voedden"*, maar niet werkelijk ter communie gingen. Dat wil zeggen, zij konden de handeling van het delen van brood en wijn doorstaan, maar zij waren niet werkelijk in gemeenschap met God of zelfs met de Kerk, omdat zij God niet werkelijk liefhadden.

Misschien verwees Paulus ook naar een gnostisch bederf van de communie als hij in **1 Kor. 11:34** zegt: *"Als iemand honger heeft, laat hij dan thuis eten, zodat u niet samenkomt voor het oordeel."* Er is gesuggereerd dat de gnostici de liefdesfeesten hadden veranderd in een namaakliefde volgens hun eigen overtuigingen.

Met andere woorden, ze kunnen geprobeerd hebben er een vraatzuchtige orgie van te maken. Dit kan zijn wat Judas in gedachten had toen hij eerder schreef in **Judas 4** over *"goddeloze personen die de genade van onze God veranderen in losbandigheid."*

Waterloze Wolken

Judas' tweede analogie is die van wolken die geen regen voortbrengen. In de Schrift stond regen symbool voor de uitstorting van de Heilige Geest. Het gnosticisme was dus een wolk zonder water die de Heilige Geest beloofde, maar uiteindelijk niets opleverde. Ongetwijfeld verwijst dit naar de poging van Simon Magus om de macht te kopen om anderen de Heilige Geest te geven (**Handelingen 8:18, 19**). Het gnostische verlangen om de bron van de Heilige Geest te zijn heeft de laatste regen met Pinksteren niet voortgebracht, noch zal het in de toekomst de vroege regen met Loofhutten voortbrengen.

Er waren twee regenseizoenen in Palestina. De "eerste regen" viel in oktober en november bij het zaaien. De "late regen" viel tussen Pesach en Pinksteren in mei, en was nodig om het graan te laten rijpen voor de oogst na Pinksteren. De laatste regen stopte normaal gesproken met Pinksteren, zodat de mensen hun graan konden oogsten. Dus toen Saul werd gekroond op Pinksteren, de dag van de tarweoogst, profeteerde

Samuël van de uitstorting van de Heilige Geest, en zei in **1 Samuël 12:17, 18,**

17 "Is het vandaag niet de tarweoogst? Ik zal de Heer aanroepen, opdat Hij donder en regen zendt. Dan zult u weten en zien dat uw boosheid groot is die u in de ogen van de Heer hebt begaan door u een koning te vragen." 18 Dus riep Samuel tot de Heer, en de Heer zond die dag donder en regen; en het hele volk vreesde de Heer en Samuel zeer.

Saul vertegenwoordigde de kerk onder Pinksteren tot de vervulling van het Loofhuttenfeest en de tweede komst van Christus. Saul werd op Pinksteren gekroond, en daarom vinden wij dat Saul profeteerde en "*in een ander mens veranderde*" (**1 Samuël 10:6, 9, 10**). De laatste regen stelde de uitstorting van de Geest met Pinksteren voor, terwijl de vroege regen profetisch de definitieve uitstorting van de Geest voorstelt die nog moet komen op het Loofhuttenfeest.

Joël 2:23 zegt,

23 Verheug u dus, zonen van Sion, en wees blij in de Heer, uw God, want Hij heeft u de vroege [meerh] regen gegeven voor uw rechtvaardiging [tsedaqah, "gerechtigheid"], en Hij heeft voor u de regen neergegoten, de vroege [meerh] en de late regen zoals voorheen.

De Hebreeuwse tekst bevat een interessante dubbele betekenis die ons een andere laag van profetie geeft met betrekking tot de uitstorting van de Geest. Het zou net zo goed vertaald kunnen worden: "*want Hij heeft u de Leraar der gerechtigheid gegeven... als de vroege en de late regen.*" Het Hebreeuwse woord *moreh* betekent zowel "boogschutter, leraar" als "vroege".

In Hebreeuwse metaforen was een leraar als een boogschutter die de roos raakte wat betreft de waarheid. Door "regen" te brengen was een ware leraar een verspreider van waarheid door de Heilige Geest.

De Sadduceeën vertaalden dit vers als een verwijzing naar de Leraar der Gerechtigheid, en pasten het toe op hun eigen stichter genaamd Zadok (*tsedaq*). Vandaar dat zij zich volgelingen van Zadok noemden, of Zadok-ees, wat het Grieks spelt als *Sadduceeën*).

Als christenen weten wij dat de ware Leraar der gerechtigheid Jezus Christus was, want Hij alleen was in staat op te stijgen naar de hemel om de Heilige Geest te zenden naar de discipelen met Pinksteren.

Johannes 16:7 en **8** zegt,

⁷ Maar ik zeg u de waarheid, het is in uw voordeel dat ik wegga, want als ik niet wegga, zal de Helper [Trooster] niet tot u komen; maar als ik wegga, zal ik Hem tot u zenden. ⁸ En Hij zal, als Hij komt, de wereld overtuigen van zonde en gerechtigheid en oordeel.

De Heilige Geest is de handhaver van Gods norm die de waarheid meet. De gnostici echter hadden hun geloof en vertrouwen gesteld in Simon Magus, die zij "de grote kracht van God" noemden (**Handelingen 8:9, 10**). Hij functioneerde als een valse Leraar der Gerechtigheid (zoals Zadok van de Sadduceeën), en hij deed alsof hij de enige was die het volk door zijn leer in alle waarheid kon leiden. Jezus sprak dat echter tegen in **Johannes 16:13**, want Hij sprak over de Heilige Geest die zou komen op het Pinksterfeest.

De Heilige Geest was al in Handelingen 2 gekomen voordat Simon Magus in Handelingen 8 ten tonele verscheen. Die gelegenheid was natuurlijk de laatste regen. De vroege regen, geassocieerd met het Loofhuttenfeest, zal een grotere uitstorting van de Heilige Geest zijn, want het zal de grond voorbereiden voor een veel grotere oogst in de komende dagen.

Gedragen door een storm

Judas 12 zegt ook dat de waterloze wolken "*door winden werden meegevoerd*". Het Griekse woord *anemos*, "winden", is een sterke storm of storm, zoals we zien in **Matt. 7:27**,

²⁷ En de regens vielen, en de overstromingen kwamen, en de winden [anemos] sloegen tegen dat huis; en het viel - en groot was zijn val.

Normaal gesproken zou een storm veel regen voortbrengen, maar de gnostici waren als een grote storm die overstromingen beloofde, maar geen regen gaf. Daarentegen lezen we in **Handelingen 2:2**,

² En plotseling kwam er uit de hemel een geluid als een hevige ruisende wind [*pnoa*], en het vulde het hele huis waar zij zaten.

Deze "wind" (*pnoa*) was de Heilige Geest, die de laatste regen bracht, die vrucht droeg in de daaropvolgende tarweoogst. Het woord *pnoa* komt van het grondwoord *pneo*, dat ook het grondwoord is voor *pneuma*, "geest, adem, wind". Hoewel de wind als een storm in de bovenzaal kwam, bleef hij niet zonder regen, want de Geest van God werd inderdaad uitgestort zoals voorspeld. Het boek Handelingen vertelt ons hoe de kracht van God in de vroege kerk werkte als een direct gevolg van Pinksteren.

Hoofdstuk 11

De dubbele dode boom

Judas zegt dat de gnostici waren als verborgen riffen en waterloze wolken. Zijn derde analogie in [Judas 12](#) stelt de gnostici voor als "*herfstbomen zonder vruchten, dubbel dood, onworteld.*"

Vruchteloze bomen

In de herfst zouden fruitbomen vol rijpe vruchten moeten zitten, want dat is het seizoen van de oogst. Maar het gnosticisme is, net als het jodendom, vergelijkbaar met een vruchteloze boom, zoals we zien bij de vruchteloze vijgenboom die Jezus vervloekte in [Matt. 21:19](#),

19 En toen Hij een eenzame vijgenboom langs de weg zag, ging Hij erheen en vond er alleen maar bladeren aan; en Hij zei tegen de boom: "Er zal nooit meer vrucht van je zijn." En meteen verdorde de vijgenboom.

Later verklaarde Jezus verdere profetie over deze vruchteloze vijgenboom door in [Matt. 24:32-34](#) te zeggen,

32 Leer nu de gelijkenis van de vijgenboom; wanneer zijn tak al zacht is geworden [*hapalos*, vol sap, na de winter weer tot leven komend], en zijn bladeren uitsteekt, weet je dat de zomer nabij is;³³ zo ook jij, wanneer je al deze dingen ziet, erkent dat Hij nabij is, vlak bij de deur. ³⁴ Waarlijk, ik zeg u, dit geslacht zal niet voorbijgaan, voordat al deze dingen hebben plaatsgevonden.

De profetie vertelt ons dat de Joodse staat, voorgesteld door de vijgenboom, er niet in geslaagd was de vruchten van het Koninkrijk voort te brengen, met een groot vertoon van gerechtigheid ("bladeren") maar zonder vruchten. Jezus profeteerde toen dat hij nooit meer vruchten zou voortbrengen. Maar deze "boom" zou in een nieuw seizoen weer tot leven komen, meer bladeren dragen en zo de mensen misleiden door te denken dat hij misschien toch vrucht zou dragen.

Het punt is echter dat de vloek van Jezus zou verhinderen dat het ooit nog vrucht zou dragen. De Joodse staat begon in de moderne zionistische beweging meer blad voor de mond te nemen, met als hoogtepunt 1948. Hierdoor verkondigden veel profetieleerders dat de

Joodse staat spoedig Christus zou aannemen en in wezen vrucht zou dragen voor God. Hoewel er door de jaren heen aanzienlijke aantallen individuele Joden zijn geweest die Christus hebben aanvaard, zal de natie zelf (dat wil zeggen de boom) vruchteloos blijven, zoals Jezus zei.

Vijgenbladeren zijn een valse rechtvaardiging voor de zonde, gebaseerd op werken en uiterlijk vertoon van religieuze vurigheid. Vijgenbladeren konden de zonde van Adam en Eva niet bedekken ([Gen. 3:7](#)), en bladeren kunnen geen enkele zonde bedekken, zelfs niet de zonde begaan door een Jood.

| Jude's les

Geleerden zijn het erover eens dat Judas een Joodse christen was die in de eerste eeuw in Judea of Galilea woonde. Als zodanig was hij waarschijnlijk de leider van een plaatselijke gemeente van christelijke Joden of Galileeërs. Ongetwijfeld had hij zijn epistel in de eerste plaats geschreven aan andere Joodse gemeenten om hen te waarschuwen zich niet opnieuw te enten op het oude systeem van Judaïsme dat de natie zelf was blijven praktiseren in de tempel van Jeruzalem.

De gnostiek beweerde geestelijk te zijn, maar was gebaseerd op een vervalsing van Pinksteren. Het was onvruchtbaar, en alle gelovigen die erdoor werden misleid, zouden uiteindelijk onvruchtbaar zijn. Met andere woorden, nadat zij waren ontsnapt aan de onvruchtbare vijgenboom van het rituele jodendom, liepen zij nu het gevaar de geestelijke gnostische weg naar onvruchtbaarheid te volgen. Zonder de vrucht van de Geest in zijn leven voort te brengen, was het slechts een "brandstofboom" die kon worden omgehakt en in tijden van oorlog gebruikt om "belegeringen" te bouwen ([Deut. 20:20](#)).

Het gevaar in de eerste eeuw, dat Jude betrof, is in de afgelopen eeuw opnieuw opgedoken. Er is een machtige gnostische factie in de hiërarchie van de Roomse Kerk, die openlijk naar buiten is gekomen door de publicatie van de boeken van Laurence Gardner en *De Da Vinci Code* (boek en film) van Dan Brown. Daarom is Judas' waarschuwing specifiek van toepassing op de rooms-katholieken van vandaag.

Ten tweede speelt het principe van onvruchtbaarheid ook in het christelijk zionisme, vooral omdat niet-katholieke gelovigen zich hebben laten misleiden door de grote show van vijgenbladeren zonder echt te geloven wat Jezus in [Matt. 21:19](#) zegt. Zij hebben bladeren voor vruchten aangezien.

| Israël en Juda

Eén sleutel is het verschil te begrijpen tussen Juda en Israël. Juda was een natie van twee stammen, terwijl Israël de tien stammen omvatte die in Assyrië verloren zouden zijn gegaan. Jeremia profeteerde de vernietiging van Juda en Jeruzalem door middel van de metafoor van de oude aarden kruik die gebroken zou worden in het dal van de zoon van Hinnom ([Jer. 19:1-3](#), en [19:10-12](#)). Anderzijds werd het huis Israël vergeleken met natte klei dat, na als natie te zijn neergeslagen en vernietigd, tot een nieuw vat moest worden omgevormd ([Jer. 18:3, 4, 6](#)).

Door het verschil in roeping tussen Israël en Juda te begrijpen, kunnen we zien dat er geen tegenstelling is tussen Jezus' vloek over Juda en de zegen over Israël die we vinden in [Jesaja 27:6](#) waarin staat,

⁶ In de komende dagen zal Jakob wortel schieten, Israël zal bloeien en uitlopen, en zij zullen het gezicht van de wereld met vruchten vervullen.

Israël moest vruchtbaar zijn, terwijl Juda vruchteloos moest zijn. Willen individuen vruchtbaar worden, dan moeten zij geënt worden in de boom van Israël, niet in de vruchteloze vijgenboom van Juda. Voor een verder begrip hiervan, zie mijn twee boeken:

[Wie is een Jood?](#)

[Wie is een Israëliet?](#)

| De dubbele dode en ontwortelde boom

[Judias 12](#) zegt ook dat de gnostici waren als bomen die "*dubbel dood, ontworteld*" waren. Kan een boom tweemaal sterven? Was dit een betekenisloze metafoor? De implicatie is dat de boom stierf, maar niet ontworteld werd. Daarom kwam hij weer tot leven totdat hij werd ontworteld, waardoor hij definitief stierf.

Dit zou een verwijzing kunnen zijn naar de vervloekte vijgenboom in [Matt. 21:19](#), die aan het einde van het tijdperk weer tot leven zou komen, zoals voorspeld in [Matt. 24:32-34](#). Omdat hij weer tot leven zou komen, zou hij daarna een tweede keer kunnen sterven. Omdat hij weer tot leven zou komen, zou hij een tweede keer kunnen sterven. Hij zou dus "*dubbel dood*" kunnen worden.

Maar we hebben een ander bijbels voorbeeld hiervan in de droom van koning Nebukadnezar over de machtige boom die werd ontbladerd, omgehakt en een stronk met zijn wortels intact liet, zodat hij opnieuw kon groeien. De koning vertelde zijn droom in [Daniël 4:10-15](#), zeggende,

¹⁰ Dit waren nu de visioenen in mijn geest terwijl ik op mijn bed lag: Ik keek, en zie, er was een boom in het midden van de aarde, en zijn hoogte was groot. ¹¹ De boom werd groot en sterk, en zijn hoogte reikte tot aan de hemel, en hij was zichtbaar tot aan het einde van de hele aarde. ¹² Zijn gebladerte was prachtig en zijn vruchten overvloedig, en in hem was voedsel voor allen, de dieren van het veld vonden er schaduw onder, en de vogels van de hemel woonden in zijn takken, en alle levende wezens voedden zich ermee. ¹³ Ik keek in het visioen in mijn geest terwijl ik op mijn bed lag, en zie, een engelachtige wachter, een heilige, daalde neer uit de hemel. ¹⁴ Hij riep en sprak als volgt: "Hak de boom om en hak zijn takken af, ontdoe hem van zijn gebladerte en verspreid zijn vruchten; laat de beesten onder hem vandaan vluchten en de vogels van zijn takken. ¹⁵ Maar laat de stronk met zijn wortels in de grond" ....

In de tijd van Daniël gold dit voor de koning zelf, die krankzinnig werd en voor een seizoen zijn troon verloor, maar daarna werd hij hersteld en gaf hij God eer ([Dan. 4:31, 32, 36](#)). Hieruit blijkt dat de boom was omgehakt, maar dat hij weer tot leven kon komen.

Ten tweede stelde de boom Babylon zelf voor, het eerste van de vier koninkrijken die voorbestemd waren om over de aarde te heersen na de val van Jeruzalem in 604 v. Chr.

De opeenvolgende koninkrijken impliceren dat elk koninkrijk op zijn beurt zou vallen, waaronder Babylon, dat ten prooi viel aan de Meden en Perzen ([Dan. 5:30, 31](#)). Toen werd het koninkrijk Babylon zelf ontbladerd en omgehakt. Het liet echter een stronk achter, want het zou in de toekomst weer opstaan onder de profetische naam "Mysterie Babylon" ([Openb. 17:5 KJV](#)). Nogmaals zou deze profetische "boom"

worden vernietigd, ditmaal ontworteld, zodat hij niet meer kon herrijzen.

Mysterie Babylon werd ook afgebeeld als een molensteen die in zee geworpen zou worden, zoals we lezen in [Openb. 18:20, 21](#), en [24](#)

²⁰ Verheugt u over haar, o hemel, en u heiligen en apostelen en profeten, want God heeft voor u het oordeel over haar uitgesproken. ²¹ En een sterke engel nam een steen als een grote molensteen en wierp die in zee, zeggende: "Zo zal Babylon, de grote stad, met geweld worden neergeworpen en niet meer worden gevonden" ...²⁴ En in haar werd het bloed gevonden van profeten en van heiligen en van allen die op aarde zijn gedood.

De vier wereldrijken sloten technisch gezien hun tijd van 1914-1917 af aan het einde van de "zeven tijden" (7 x 360 jaar). Maar toen verrees Babylon de tweede keer in een nieuwe vorm, Mysterie Babylon genaamd, en dit domineerde de afgelopen eeuw tot 2014-2017, toen de tijd kwam dat het ontworteld en volledig vernietigd zou worden.

De twee bomen verbinden

De Babylonische boom zou als een grote molensteen in zee geworpen worden ([Openb. 18:21](#)), waarna hij zou worden gezien als de entiteit die de profeten en heiligen tot het begin der tijden had gedood ([Openb. 18:24](#)).

Dit lijkt vreemd genoeg op Jezus' profetische veroordeling van Jeruzalem en Juda in [Matt. 23:33-37](#),

³³ Gij slangen, gij adderengebroid, hoe zult gij het vonnis van de hel [gehenna] ontlopen? ³⁴ Daarom, zie, Ik zend u profeten en wijzen en schriftgeleerden; sommigen van hen zult u doden en kruisigen, en sommigen van hen zult u geselen in uw synagogen, en vervolgen van stad tot stad, ³⁵ opdat op u de schuld zal vallen van al het rechtvaardige bloed dat op aarde vergoten is, van het bloed van de rechtvaardige Abel tot het bloed van Zacharia, de zoon van Berechias, die u vermoord hebt tussen de tempel en het altaar. ³⁶ Waarlijk, ik zeg u, al deze dingen zullen over dit geslacht komen. ³⁷ O Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt en hen stenigt die tot haar worden gezonden! ....

Jezus zei dat Jeruzalem zou worden aangeklaagd voor het vermoorden van alle profeten en heiligen die teruggaan tot "de rechtvaardige Abel". Johannes zei dat Babylon zou worden beschuldigd van "*het bloed van profeten en heiligen en van allen die op aarde zijn gedood.*" Wat is het verband?

In [Matt. 21:33-40](#) vertelde Jezus een gelijkenis over de wijngaard en hoe Jeruzalem door de geschiedenis heen de profeten had gedood, met als hoogtepunt de moord op de "zoon" van de wijngaardenier (d.w.z. Jezus zelf). Vervolgens liet Hij de religieuze leiders zelf oordelen in [Matt. 21:40, 41](#), door hen te vragen wat de eigenaar van de wijngaard met deze moordenaars zou moeten doen.

⁴¹ Zij zeiden tot Hem: "Hij zal die ellendelingen tot een ellendig einde brengen en de wijngaard verhuren aan andere wijnbouwers, die hem de opbrengst in de juiste jaargetijden zullen betalen."

Jezus was het met hen eens en sprak vervolgens Zijn eigen oordeel uit in [Mattheüs 21:42-44](#),

⁴² Jezus zei tegen hen: "Hebt u nooit in de Schrift gelezen: "De steen die de bouwlieden verworpen hebben, die is de hoeksteen geworden; dit is van de Heer gekomen, en het is wonderbaarlijk in onze ogen"? ⁴³ Daarom zeg ik u: het koninkrijk Gods zal van u worden weggenomen en worden gegeven aan een volk [Israël] dat de vrucht ervan voortbrengt. ⁴⁴ En wie op deze steen valt, zal in stukken worden gebroken; maar op wie hij valt, zal hij als stof verstrooien."

Jezus verwees naar twee stenen in de profetie. De eerste was "*de steen die de bouwlieden verworpen hebben*", wat een verwijzing was naar [Psalm 118:22](#). Met andere woorden, Jeruzalem had Hem als de Messias verworpen. De tweede steen was een verwijzing naar [Dan. 2:34, 35](#),

³⁴ Jullie bleven kijken totdat er zonder handen een steen werd uitgehakt en die sloeg het beeld op zijn voeten van ijzer en klei en verpletterde ze. ³⁵ Toen werden het ijzer, de klei, het brons, het zilver en het goud allemaal tegelijk verbrijzeld en werden ze als kaf van de zomerdorsvloeren; en de wind voerde ze weg, zodat er geen spoor meer van werd gevonden. Maar de steen die het beeld trof, werd een grote berg en vulde de hele aarde.

Deze "steen" viel op de voeten van het beeld dat de vier wereldrijken voorstelde. De steen vermaalde het tot poeder en de wind voerde het stof weg. Daarom verwees Jezus naar deze steen door te zeggen: "*hij zal hem verstrooien als stof.*"

Het punt is dat Jezus de leiders van Jeruzalem waarschuwde niet aan de voeten van dit beeld te zitten aan het einde van het tijdperk, wanneer de steen klaar was om zijn "voeten" te verpletteren. De Joodse leiders geloofden echter dat het hun bestemming was om de wereld te regeren, en zo hebben zij in de afgelopen 200 jaar geleidelijk de macht gegrepen door geld en bankieren, totdat zij de macht van het Mysterie Babylon konden overnemen.

Dus wanneer de steen Mystery Babylon verplettert (zoals het nu doet), zal ook Jeruzalem worden vernietigd, zoals [Jer. 19:10, 11](#) heeft geprofeteerd. En omdat de wet van gezag leiders aansprakelijk stelt voor de zonden van de hele entiteit, is Jeruzalem aansprakelijk gesteld voor de moord op alle profeten, heiligen en zelfs de apostelen zelf ([Openb. 18:20](#)). Hun aansprakelijkheid gaat terug tot de moord op Abel, zegt Jezus, zelfs lang voordat de stad Jeruzalem werd gebouwd.

Jezus waarschuwde hen en zei: "*Hoe zult gij het vonnis van Gehenna ontgaan?*" ([Matt. 23:33](#)). Dit was een verwijzing naar Jeremia's vonnis ([Jer. 19:2](#)) over Juda en Jeruzalem, toen hij werd gezonden om de kleipot in het dal van de zoon van Hinnom (*Gehenna* in het Grieks) kapot te slaan. Gehenna is de profetische plaats van het goddelijk oordeel over Jeruzalem.

| **Samenvatting van de Twee Bomen**

Samengevat, [Judas 12](#) over een boom die "*dubbel dood, ontworteld*" is. Dit was eerst een verwijzing naar een onvruchtbare boom, en zo vinden we dat de vijgenboom van Juda onvruchtbaar was. Jeruzalem "stierf" in 70 na Christus toen de Romeinen het verwoestten. Hij kwam weer tot leven in 1948 en droeg bladeren, precies zoals Jezus had voorspeld. Maar omdat het nog onder de vloek lag, kon het alleen bladeren dragen, maar geen vruchten. Daarom zal de dag komen dat de stad opnieuw wordt verwoest, zoals Jeremia voorspelde.

Jezus zei dat er een generatie zou opstaan die tegen deze "vijgenboom" en "berg" (d.w.z. Koninkrijk) zou zeggen: "Wordt *opgenomen en in de zee geworpen*", en "*het zal gebeuren*" ([Matt. 21:21](#)).

Tegelijkertijd zal ook de boom van Mysterie Babylon worden onworteld en in zee geworpen. Pas dan zal de onderliggende immorele en moorddadige aard van Babylon voor iedereen zichtbaar worden, want Babylon zal verantwoordelijk worden gesteld voor al het bloed dat op aarde vergoten wordt.

Het is duidelijk dat Babylon ook Jeruzalem is, zoals wordt gesuggereerd in [Openbaring 11:8](#),

⁸ En hun dode lichamen zullen liggen in de straat van de grote stad [Babylon] die mystiek Sodom en Egypte wordt genoemd, waar ook hun Heer is gekruisigd [Jeruzalem].

Wanneer deze profetieën vervuld zijn, zal het woord van Judas in vervulling gaan wanneer hij de vruchteloze boom beschrijft als "*dubbel dood, onworteld*". Hij zal nooit meer opstaan om over de aarde te heersen, want het Stenen Koninkrijk zal worden geregeerd door hen die vrucht dragen voor God, of zoals [Dan. 7:22 \(KJV\)](#): "*de heiligen van de Allerhoogste.*" Hun Koninkrijk zal het Nieuwe Jeruzalem zijn, niet de oude stad. Hagar-Jeruzalem zal worden uitgeworpen, en Sarah, het Nieuwe Jeruzalem, zal worden opgericht ([Gal. 4:25, 26, 30](#)).

Hoofdstuk 12

Wilde golven en dwalende sterren

Judas vierde analogie staat in [Judas 13](#) waarin staat,

¹³ wilde golven van de zee, die hun eigen schande als schuim opwerpen; dwalende sterren, voor wie de zwarte duisternis voor altijd is gereserveerd [*eis aiona*, "voor een tijdperk"].

Hier vergelijkt Judas de gnostici met "*wilde golven van de zee*", omdat golven schuim en puin achterlaten langs de kustlijn, net zoals de gnostici "*hun eigen schaamte*" blootleggen. Het woord *schande* wordt gebruikt in de Hebreeuwse betekenis, niet alleen van schaamte, maar, bij implicatie, verwijst iemands "schaamte" naar zijn afgod. Het Hebreeuwse woord is *bosheth*.

Een voorbeeld hiervan vinden we in [Jer. 3:24](#): "*Maar de schande heeft de arbeid van onze vaders verteerd sinds onze jeugd.*" Opnieuw lezen we in [Hosea 9:10](#): "*Maar zij kwamen tot Baäl-peor en wijdden zich aan de schande.*"

Omdat Juda uit Juda kwam en voornamelijk aan zijn landgenoten schreef, zou zijn publiek de implicatie van *bosheth* hebben begrepen. Judas vertelde hen dat de gnostici geen ware volgelingen van Christus waren, maar andere goden aanbaden onder het mom van het aanbidden van de God van Israël. In [Jer. 2:28](#) vraagt de profeet,

²⁸ Maar waar zijn uw goden die gij voor uzelf hebt gemaakt? Laat ze opstaan als ze u kunnen redden in de tijd van uw benauwdheid; want naar het getal van uw steden zijn uw goden, o Juda.

De profeet hekelde deze pretentie, maar het volk zelf bleek blind te zijn voor wat het deed. In [Jer. 2:35](#) geeft de profeet het antwoord van het volk op de beschuldiging van afgoderij, zeggende,

³⁵ En jij zei: "Ik ben onschuldig, Zijn toorn is van mij afgewend." Zie, Ik zal met u in het oordeel treden omdat u zegt: "Ik heb niet gezondigd."

Het doel van Judas' epistel was grotendeels hetzelfde als dat van Jeremia. Beiden zagen het probleem, maar velen in hun publiek waren

er blind voor. In feite is dat de aard van afgoderij, want mensen herkennen afgoden niet in hun hart totdat ze omver worden geworpen.

| **Wandering Stars (Planeten)**

De laatste analogie die Judas gebruikt vergelijkt de gnostische leraren met "*dwalende sterren, voor wie de zwarte duisternis voor altijd gereserveerd is*" (d.w.z. "*voor het tijdperk*", zoals de Emphatic Diaglott correct leest).

In de toenmalige terminologie waren er "vaste sterren" en "dwaalsterren" aan de hemel. De dwaalsterren werden aangeduid met de Griekse term, *astares planetai*. Dat zijn de planeten die aan de hemel lijken te bewegen. In die tijd werden de maan en de zon beschouwd als de dichtstbijzijnde planeten, gevolgd door vijf (eigenlijke) planeten: Mercurius, Venus, Mars, Jupiter en Saturnus. Deze vormden destijds de theologie van de mysteriegodsdiensten.

Het is duidelijk dat Judas aan de planeten geen religieus geloof hechtte. Zijn analogie suggereert dat de gnostische visie zinloze meanders (speculaties en mythologie) inhield die nergens toe leidden.

| **De gnostische evangeliën**

Het gnosticisme had echter vruchtbare grond gevonden in Egypte, waardoor de zogenaamde gnostische evangeliën uit die tijd ontstonden. Vele daarvan werden in 1945 door archeologen ontdekt.

Daarom en hoe zijn de gnostische evangeliën ontstaan. De gnostici verbonden op frauduleuze wijze de namen van beroemde christenen aan hun geschriften, zoals het evangelie van Thomas, het evangelie van Filippus, het evangelie van Maria, enz. De ontdekking van de Nag Hammadi bibliotheek in Zuid Egypte in 1945 betekende een belangrijke ontdekking van gnostische evangeliën. Naar deze gnostische evangeliën wordt vaak verwezen als vermeende "verloren boeken van de Bijbel".

<https://www.gotquestions.org/Gnostic-gospels.html>

Deze gnostische evangeliën werden nooit geaccepteerd buiten gnostische kringen. Het was in die tijd een gebruikelijke literaire tactiek om onder een pseudoniem te schrijven. Om boeken meer

geloofwaardigheid te geven, schreven mensen hun geschriften vaak toe aan een beroemdere dode die er geen bezwaar tegen kon hebben dat zijn naam zo werd misbruikt. Deze tactiek was goed bekend bij de vroege kerk, en daarom waren zij meer discriminerend dan veel christenen tegenwoordig zijn. Niet voor niets werden de gnostische evangeliën uitgesloten van de canon van het Nieuwe Testament.

Volgens mij was de apostel Johannes belast met het formaliseren van de canon, zoals ik heb uitgelegd in [hoofdstuk 23](#) en [24](#) van mijn boek, [Lessen uit Church de kerkgeschiedenis, Vol. 1](#). Voordat Paulus stierf, gaf hij Timotheüs de opdracht om geselecteerde brieven aan Johannes te overhandigen voor opname in de canon. Johannes' missie was pas voltooid na het voltooiën van het boek Openbaring in 96 na Christus, vlak voor zijn dood in het jaar 100.

In latere jaren onderzochten de Kerkelijke Concilies het bewijsmateriaal en formaliseerden de canon die al was aangenomen en gebruikt door de meerderheid van de vroege Kerk. Er zijn geen "verloren evangeliën" als zodanig. Er zijn natuurlijk enkele brieven die Paulus niet in de canon wilde opnemen, zoals een derde brief aan de Korintiërs. Er waren ook veel andere geschriften in de vroege Kerk die niet probeerden pseudoniemen te gebruiken om het volk te misleiden.

De gnostische evangeliën hielden zich echter specifiek bezig met misleiding als onderdeel van hun algemene karakter, en daarom moeten we niet denken dat hun geschriften "verloren boeken van de Bijbel" waren. God heeft geen van de werkelijk geïnspireerde geschriften verloren.

| **Het lot van de gnostici**

Zoals eerder vermeld, [Judas 13](#) vertelt ons dat de gnostici waren als "*dwalende sterren, voor wie de zwarte duisternis is gereserveerd voor een tijdperk*", dat wil zeggen het Tijdperk van het Oordeel dat nog moest komen. Het idee van een Messiaans Tijdperk was al lang ingeburgerd in het Jodendom, vaak aangeduid als eenvoudigweg "Het Tijdperk". Zo definieert Gesenius' Lexicon *aion*,

???? *ai?n, ahee-ohn'*; van hetzelfde als G104; eigenlijk een tijdperk; bij uitbreiding, eeuwigheid (ook verleden); bij implicatie, de wereld; speciaal (Joods) een Messiaanse periode (heden of toekomst).

<https://www.blueletterbible.org/lang/Lexicon/lexicon.cfm?strongs=G165&t=KJV>

Het Jodendom gebruikte "Het Tijdperk" om te verwijzen naar het Grote Sabbat Millennium, de periode van 7th duizend jaar sinds de schepping, waarin het Koninkrijk van de Messias over de aarde zou heersen, en waarin de Joden in wezen alle andere etnische groepen zouden onderwerpen. Hun basisconcept van het Sabbat Millennium werd niet weerlegd in Johannes' behandeling van dit Tijdperk in Openbaring 20. Johannes verschilde met de Joden van mening over de identiteit van de Messias en wie er feitelijk met Hem zal heersen en regeren. De Joden zochten een andere messias die beter paste bij hun nationalistische agenda, terwijl Johannes alleen volwassen gelovigen in Jezus geschikt achtte om met Hem duizend jaar lang te regeren (**Openb. 20:4, 5, 6**).

Ik heb dit uitvoeriger besproken in [De Openbaring, Boek 8](#), hoofdstukken **2** en **3**.

| **Het tijdperk van het oordeel**

In **Openbaring 20:7-15** maakt Johannes onderscheid tussen het Messiaanse Tijdperk en het Tijdperk van het Oordeel dat daarop volgt. De Grote Sabbat zal rust geven aan de aarde terwijl de grote "steen" groeit tot hij de hele aarde vult (**Dan. 2:35**). Aan het begin van de achtste "dag" (millennium) zullen alle doden van voorbije generaties worden opgewekt voor het oordeel. Zij zullen dan worden geoordeeld volgens de "vurige wet" (**Deut. 33:2 KJV**), waardoor zij onder het gezag van de overwinnaars komen te staan tot het scheppingsjubel dat de hele schepping in vrijheid stelt (**Rom. 8:20, 21**).

Het vleeselijke Joodse geloof dat niet-Joden tot slaaf van de Joden zullen worden gemaakt is gebaseerd op het motief van eigenbelang, niet anders dan de slavernij die sinds het begin onder de volkeren is bedreven. Bijbelse slavernij is anders omdat zij uiteindelijk ten goede komt aan de slaaf. Bijbelse slavernij wordt opgelegd als gevolg van

zonde (**Exodus 22:3**) om een schuld af te lossen. Zulke slaven worden verkocht aan verlossers die bereid zijn de verantwoordelijkheid voor de schuld van de zondaar op zich te nemen. De geest van de wet maakt die verlossers ook verantwoordelijk om het karakter van Christus aan de slaaf te openbaren en hem daardoor tot geestelijke volwassenheid te brengen en tot de plaats van vergeving en herstel in de volheid van de tijd.

Wanneer Johannes over het tijdperk des oordeels spreekt in termen van "de poel des vuurs", bedoelt hij daarmee niet een folterkuil, maar de wet zelf. De "vurige wet" (**Deut. 33:2 KJV**) die van de troon van God stroomt, wordt voorgesteld als een "rivier van vuur" (**Dan. 7:9, 10**). Dit oordeel is alles wat de wet voorschrijft, inclusief het betalen van restitutie (**Exodus 22:3**), of geseling (**Lucas 12:48, 49**).

De "rivier" vormt dan een "meer". De "rivier van vuur" is het oordeel dat wordt uitgesproken, terwijl de "poel van vuur" de uitwerking is van dat oordeel gedurende de tijd dat de zondaar onder de wet blijft. Onder de wet staan betekent dat men in slavernij is geplaatst bij een meester, afdwingbaar door de wet.

Het vuur moet niet in letterlijke zin worden opgevat, maar als een metafoor voor de wet van God zelf waarmee alle oordeel wordt geveld.

Judas wilde aantonen dat de gnostici geoordeeld zouden worden voor "een tijdperk". Hoewel hij niet de tijd neemt om onderscheid te maken tussen de komende tijdperken, begrijpen we uit vele andere passages dat er meer dan één tijdperk is dat nog moet komen. Bijvoorbeeld, **Openb. 11:15** spreekt over "de eeuwen der eeuwen" (*aionas ton aionian*). Deze zijn het hoogtepunt van de eeuwen in het algemeen, of de grootste der eeuwen, zoals het Heilige der Heiligen de grootste der heilige plaatsen is en het Hooglied het grootste lied.

Johannes definieert deze twee tijdperken specifiek als het sabbatsmillennium, gevolgd door het tijdperk van het oordeel.

Judas' verwijzing stelt dus dat de gnostici in een komend tijdperk ten oordeel zullen worden gebracht. Hij vertelde ons niet dat dit oordeel "voor eeuwig" zou duren, zoals de KJV, NASB en sommige andere

vertalingen aangeven. Het woord *aion* is gewoon een tijdperk. Om deze reden geeft Young's Literal New Testament het weer: "*voor wie de duisternis van het tijdperk bewaard is gebleven.*"

Rotherham's The Emphasized Bible geeft dezelfde passage weer: "*voor wie de duisternis van de duisternis leeftijdsgebonden is gereserveerd.*"

Ivan Panin's Numerieke Nieuwe Testament luidt: "*voor wie de duisternis van de duisternis is gereserveerd tot het einde der tijden.*"

In het Concordant Literal New Testament staat: "*voor wie de duisternis een eeuwigheid is bewaard.*"

De Emphatic Diaglott luidt: "*waarvoor de duisternis van het Tijdperk is bewaard.*"

Dus hoewel Judas niet naliet ons te vertellen dat de gnostici geoordeeld zouden worden, zei hij NIET dat hun oordeel eindeloos zou zijn. Alle goddelijke oordelen zijn beperkt. Geselingen zijn beperkt tot 40 strepen (**Deut. 25:3**) en slavernij eindigt met het Jubeljaar (**Lev. 25:54**).

De barmhartige oordelen van God zijn dus corrigerend en correctief van aard, zelfs bedoeld om de gnostici op één lijn te brengen met de geest van Christus en uiteindelijk hun liefde te winnen.

Hoofdstuk 13

Citaten van Henoch

Toen Judas de gnostici vergeleek met "wolken zonder water", "herfstbomen zonder vruchten" en "dwalende sterren" ([Judas 12, 13](#)), kan hij beïnvloed zijn door het boek Henoch, dat in hoofdstuk 2 en 3 zegt,

Hoofdstuk 2:

¹ Let op alles wat zich in de hemel afspeelt, hoe zij hun banen niet veranderen, en de lichten die in de hemel zijn, hoe zij allen in orde opkomen en ondergaan, elk in zijn tijd, en² niet tegen hun vastgestelde orde ingaan. Kijk naar de aarde en let op de dingen die daarop plaatsvinden van het eerste tot het laatste, hoe standvastig zij zijn, hoe geen van de dingen op aarde³ verandert, maar alle werken van God aan u verschijnen. Zie de zomer en de winter, hoe de hele aarde gevuld is met water en hoe wolken en dauw en regen erop liggen.

Hoofdstuk 3:

Kijk en zie hoe (in de winter) alle bomen lijken te verwelken en al hun bladeren afwerpen, behalve veertien bomen, die hun gebladerte niet verliezen, maar het oude gebladerte twee tot drie jaar behouden tot het nieuwe komt.

<http://hiddenbible.com/enoch/online.html/>

Deze korte hoofdstukken zinspelen op dezelfde thema's als in [Judas 12](#) en [13](#), inclusief de verwijzing naar de vaste sterren die "hun banen niet veranderen". Dit staat natuurlijk in contrast met de planeten, die lijken te "dwalen" in de hemel.

Na een reeks analogieën over de gnostici te hebben gemaakt, citeert Judas dan rechtstreeks uit het boek Henoch en zegt in [Judas 14](#) en [15](#),

¹⁴ En over deze ook heeft Henoch, in het zevende geslacht na Adam, geprofeteerd, zeggende: "Zie, de Heer is gekomen met vele duizenden van zijn heiligen,¹⁵ om over allen een oordeel uit te spreken, en om alle goddelozen te veroordelen van al hun goddeloze daden, die zij op

goddeloze wijze gedaan hebben, en van alle harde dingen, die goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben."

Dit staat in [Deut. 33:2](#), dat Mozes schreef, maar dit is ook een direct citaat uit Henoch 1:9, dat zegt,

⁹ En zie! Hij komt met tienduizenden van Zijn heiligen om het oordeel over allen uit te voeren en alle goddelozen te vernietigen:

En om alle vlees te overtuigen van alle werken van hun goddeloosheid die zij goddeloos hebben begaan, en van alle harde dingen die goddeloze zondaars tegen Hem hebben gesproken.

De passage in Henoch gaat over het einde der dagen, wanneer God op de berg Sinai komt om de hele aarde te oordelen, maar om de heiligen te behouden en te zegenen. Het boek opent op deze manier:

¹ De woorden van de zegen van Henoch, waarmee hij de uitverkorenen en rechtvaardigen zegende, die² zullen leven in de dag van de verdrukking, wanneer alle goddelozen en goddelozen zullen worden weggenomen.

Geleerden debatteren erover of Henoch dit zelf heeft geschreven of dat iemand later zijn naam als pseudoniem heeft gebruikt. Judas lijkt het te behandelen als een echte profetie van Henoch zelf "*in de zevende generatie na Adam*". Judas citeerde de man en niet alleen het boek, en hij geloofde dat Henoch over de berg Sinai had geprofeteerd vele eeuwen voordat de Israëlieten daar aankwamen onder leiding van Mozes.

Als we aannemen dat het boek Henoch echt is, is een secundaire vraag *hoeveel* van het boek Henoch daadwerkelijk door Henoch zelf is geschreven en hoeveel er later door anderen aan is toegevoegd. Het was in die tijd gebruikelijk dat mensen niet alleen hele boeken schreven onder een pseudoniem, maar ook bestaande boeken verfraaiden, waarbij ze beweerden dat hun versie een "volledig" exemplaar was dat eerder voor het publiek verborgen bleef.

De meeste geleerden geloven dat de latere hoofdstukken sterk beïnvloed zijn door de godsdienst van Babylon en concluderen dus dat het geschreven of verfraaid is door een latere Jood tijdens of na de Babylonische gevangenschap. Hoe dan ook, Judas geloofde blijkbaar dat

de eerste paar korte hoofdstukken authentieke profetieën van Henoch zelf waren. Maar omdat we niet de volledige tekst kunnen bestuderen die door Judas is gebruikt, kunnen we alleen conclusies trekken uit die vroege gedeelten van het boek die Judas daadwerkelijk citeerde of waarnaar hij verwees.

| De Bijbelse verwijzingen

Als ten minste dit gedeelte van het boek Henoch als echt moet worden aanvaard, dan verwijst Mozes ernaar in [Deut. 33:1-3 \(KIV\)](#), zeggende,

¹ En dit is de zegen waarmee Mozes, de man Gods, voor zijn dood de kinderen van Israël zegende. ² En hij zei: "De Heer kwam van de Sinaï en stond op uit Seir tot hen; Hij straalde van de berg Paran, en Hij kwam met tienduizenden heiligen; uit Zijn rechterhand ging een vurige wet voor hen. ³ Ja, Hij had het volk lief; al Zijn heiligen zijn in Uw hand en zij zijn aan Uw voeten neergezeten; een ieder zal van Uw woorden ontvangen.

Dit lijkt sterk op de openingsverklaring in het boek Henoch, waar we lezen: "*De woorden van de zegen van Henoch.*" Deuteronomium 33 is de zegen van Mozes over de twaalf stammen. Henoch spreekt over het oordeel van God over de goddelozen, terwijl Mozes spreekt over de "vurige wet" waarmee het oordeel wordt geveld. Mozes zegt echter weinig over de goddelozen en richt zich voornamelijk op het zegenen van "*al zijn heiligen*".

Zowel van de "vurige wet" (*esh dath*) als van de heiligen wordt gezegd dat zij in Gods hand zijn, waaruit blijkt dat de heiligen zelf degenen zijn in wier hart de wet van God met vuur geschreven is. Door in overeenstemming met Hem te zijn en de goddelijke natuur te tonen, worden zij agenten van het goddelijk oordeel over de goddelozen. Zo zegt Paulus in [1 Kor. 6:2](#): "*weet gij niet dat de heiligen de wereld zullen oordelen?*"

Meer nog, Paulus zegt in het volgende vers: "*Weet gij niet dat wij de engelen zullen oordelen?*" We kunnen niet anders dan ons afvragen of Paulus ook het *Boek van Henoch* had gelezen, waarin in 1:5 staat,

⁵ *En allen zullen door vrees getroffen worden en de Wachters zullen beven, en grote vrees en beven zal hen aangrijpen tot aan de uiteinden der aarde.*

Later lezen we in hoofdstuk 10 van Henoch dat de gevallen engelen "Wachters" werden genoemd en de Nephilim "kinderen van de Wachters". We kunnen niet zeggen of Paulus refereerde aan deze "Wachters" of dat hij een speciale openbaring had over het beoordelen van engelen. Niettemin merken wij op dat Paulus' geloof dicht bij dat van Henoch ligt.

Er is ook een contrast tussen Henoch en Mozes (in Deuteronomium). Mozes zegende de twaalf stammen en profeteerde over hun bestemming, maar zegt niets over Sinaï als de plaats van het laatste oordeel. Henoch daarentegen impliceert dat Sinaï de plaats zal zijn van het Grote Witte Troon oordeel.

In [Daniël 7:10](#), waar de Oude van dagen komt om de aarde te oordelen, wordt geen specifieke locatie genoemd. Hetzelfde geldt wanneer Johannes naar hetzelfde tafereel verwijst in [Openb. 20:11](#). Voor Henoch is de verzamelplaats voor het goddelijk oordeel de Sinaï, maar [Heb 12:22 \(KJV\)](#) zegt dat het de berg Sion is, de plaats waar Jezus werd getransfigureerd. *Sion* is niet *Sion*, zoals de NASB wil, maar de berg Hermon ([Deut. 4:48](#)).

De berg Sinaï ligt in Arabië, zegt Paulus in [Gal. 4:25](#) - **niet** op het schiereiland Sinaï, dat deel uitmaakt van Egypte. Paulus kan het weten, want hij ging erheen om zijn openbaring van de wet en het Nieuwe Verbond te ontvangen ([Gal. 1:17](#)). Ongetwijfeld zat hij in de grot waar ook Elia God ontmoette ([1 Koningen 19:8, 9](#)). Maar Sinaï was ook het erfdeel van Ismaël, niet van Izaäk, en de berg vertegenwoordigde Hagar, niet Sarah. De heerlijkheid van Gods aanwezigheid verplaatste zich dus van de Sinaï in Arabië naar Sion in Jeruzalem en uiteindelijk naar Sion, of Hermon.

Niettemin, [Judas 14](#) en [15](#) (waarin Henoch wordt geciteerd) vertelt ons dat de berg Sinaï de plaats van het goddelijk oordeel was - tenminste in de dagen van Mozes.

| **The Grumblers**

Hij zegt verder in [Judas 16](#),

16 Dit zijn mopperaars, die fouten maken en hun eigen begeerten volgen; zij spreken hoogmoedig en vleien mensen om er zelf beter van te worden.

De "mopperaars" waren de Israëlieten in Mozes' tijd, zij die klaagden wanneer hun geloof in de woestijn op de proef werd gesteld. [Exodus 15:24](#) zegt,

24 Het volk mopperde op Mozes en zei: "Wat zullen we drinken?"

Opnieuw lezen we in [Exodus 16:2](#),

2 En de hele gemeente van de zonen van Israël mopperde tegen Mozes en Aäron in de woestijn.

In [Numeri 14:29](#) veroordeelde God Israël voor hun gemopper, of gemopper,

29 Uw lijken zullen in deze woestijn vallen, al uw getelde mannen, volgens uw gehele getal vanaf twintig jaar oud en daarboven, die tegen Mij gemopperd hebben.

Het is dus duidelijk dat de mopperaars die geoordeeld werden de Israëlieten waren, ook bekend als "*de kerk in de woestijn*" ([Handelingen 7:38, KJV](#)). Zij hadden allen geloof in het bloed van het lam (Pesach), dat hen op hun reis naar het Beloofde Land stuurde, maar hun geloof was onvoldoende om hun reis te voltooien. Toen God hun geloof testte, faalden zij telkens ([Num. 14:22](#)).

Dit lijkt veel op de huidige Kerk, die als lichaam uit "Egypte" is getrokken toen Jezus aan het kruis stierf als het Pesachlam, maar die opnieuw de beproeving in de woestijn niet heeft doorstaan. Toen de beproevingen toesloegen, murmureerden en klaagden de meesten van hen opnieuw, en vonden fouten bij God en bij hen die geroepen waren om hen naar het Beloofde Land te leiden. Zij begrepen niet dat "*God alle dingen doet medewerken ten goede*" ([Rom. 8:28](#)).

Onrecht door omkoping

[Judas 16](#) veroordeelt vervolgens hen die "*hoogmoedig spreken, mensen vleien* [d.w.z. de rechters vleien of omkopen] *om voordeel te behalen*".

Geleerden suggereren dat Judas hier verwees naar *De Assumptie van Mozes* (of *Het Testament van Mozes*), dat in hoofdstuk 5 staat,

En velen zullen in die tijd eerbied hebben voor begeerlijke personen en geschenken ontvangen, en het oordeel omkeren. En om die reden zullen de kolonie en de grenzen van hun woonplaats vervuld zijn van wetteloze daden en ongerechtigheden; zij die goddeloos van de Heer afwijken, zullen rechters zijn; zij zullen bereid zijn om voor geld te oordelen zoals ieder wil.

Dit boek veroordeelt degenen die geschenken geven aan rechters (gewoonlijk priesters) als een offer aan de Heer, in de hoop zo in de gunst te komen bij de rechtbank. Ongetwijfeld was Judas bekend met *De Assumptie van Mozes*, maar hij zou het niet nodig hebben gehad daaruit te citeren, omdat God in de wet duidelijke instructies gaf aan rechters. [Exodus 23:8](#) zegt,

⁸ En gij zult geen steekpenningen aannemen, want steekpenningen verblinden de verstandigen en ondermijnen de zaak der rechtvaardigen.

Onrechtvaardigheid is altijd een probleem geweest in de wereld. Zolang er rechters zijn die rijkdom, macht of aanzien belangrijker vinden dan gerechtigheid, zullen de rechtbanken de rijken en machtigen bevoordelen en de zaak van de armen en hulpelozen perverteren.

Judas vertelt ons dat zij die onrechtvaardig voordeel zoeken, uiteindelijk voor het oordeel zullen worden gebracht.

Hoofdstuk 14

Judas' laatste vermaning

In **Judas 17-19** richt de auteur zich rechtstreeks tot zijn lezers om hen te vermanen en aan te sporen de waarheid te volgen en de gnostische leer te verwerpen.

17 Maar u, broeders, moet denken aan de woorden die tevoren gesproken zijn door de apostelen van onze Heer Jezus Christus,¹⁸ dat zij tot u zeiden: "In de laatste tijd zullen er spotters zijn, die hun eigen goddeloze begeerten volgen." ¹⁹ Dat zijn degenen die verdeeldheid veroorzaken, wereldsgezind, verstoken van de Geest.

Judas kan hebben verwezen naar de apostel Petrus, die schreef in **2 Petrus 3:1-3**,

¹ Dit is nu, geliefden, de tweede brief die ik u schrijf, waarin ik uw oprechte geest bij wijze van vermaning wakker schud,² opdat u zich de woorden herinnert die tevoren door de heilige profeten zijn gesproken en het gebod van de Heer en Heiland dat door uw apostelen is uitgesproken. ³ Weet dit allereerst, dat in de laatste dagen spotters zullen komen met hun spotternij, die hun eigen begeerten volgen.

De spotters

Petrus en Judas waren de enige auteurs in het Nieuwe Testament die de Griekse term *empaiktes*, "spotters", gebruikten. Het woord werd ook één keer gebruikt in de Septuagint weergave van **Jesaja 3:4, 5**,

⁴ En Ik zal de jongeren tot hun vorsten maken, en *spotters* zullen over hen heersen. ⁵ En het volk zal vallen, man op man, en ieder op zijn naaste; het kind zal de oudere man beledigen, en de onedele de eerbare.

Hier leren we dat de Griekstalige rabbijnen *empaiktes* gebruikten als het equivalent van het Hebreeuwse woord *ta'aluwl*, dat een kind voorstelt dat op het punt staat een driftbui te krijgen om zijn zin te krijgen (d.w.z. een mini-tiran). De profeet vertelt ons dat Gods oordeel over Israël vanwege zijn wetteloosheid is dat Hij zulke kinderlijke tirannen op gezagsposities over hen zal zetten. Zij zullen niet geregeerd worden door mensen met geestelijke volwassenheid en liefde, maar door hen

die eisen dat anderen hen dienen en hen alles geven wat hun grillige harten verlangen (of "*hun eigen goddeloze begeerten*").

Als zulke kinderen driftbuien hebben, zijn ze heel serieus bezig hun zin te krijgen. Ze "bespotten" niemand. Maar Jesaja's gebruik van de term *t'aluwl* (of *empaiktes*) suggereert dat hij de spotters - met ironie - bespotten door hen te vertellen dat hun leiders zich zouden gedragen als kleine kinderlijke tirannen.

Misschien is dit de profeet die Petrus bedoelde toen hij schreef over "*de woorden die tevoren door de heilige profeten zijn gesproken*". Judas laat elke verwijzing naar de profeten weg, maar beroept zich op de apostelen (d.w.z. Petrus).

Judas spot zelf met de spotters in **Judas 19** want de gnostici beschouwden zichzelf als zeer geestelijk, maar Judas zegt dat zij "*verstoken zijn van de Geest*". De wetteloze gnostici volgden niet "*de wet van God*", maar "*de wet van de zonde*" (**Rom. 7:25; 8:2**). Zichzelf superieur achtend aan de wetten van God, hadden zij de terughoudendheid terzijde geschoven en losbandigheid geheiligd, naar het voorbeeld van de andere mysteriegodsdiensten van die tijd.

| De Gnostici zijn Zielig

Wanneer Judas hen "wereldsgezind" noemt in **Judas 19** is het Griekse woord *psychikos*, "geestelijk". Het is het woord dat Paulus gebruikt in **1 Kor. 2:14** om "*een natuurlijk mens*" te beschrijven, in tegenstelling tot "*hij die geestelijk is*" (**1 Kor. 2:15**). Wanneer mensen de verlangens van de ziel volgen, handelen zij naar hun Adamische natuur, want Adam werd tot een levende ziel gemaakt (**1 Kor. 15:45**). Zulke mensen identificeren zich met de zielsidentiteit ("mens") die zij van hun aardse ouders hebben ontvangen.

Wie daarentegen door God verwekt is, heeft zijn identiteit overgedragen van de ziel naar de geest, de "nieuwe mens" of het nieuwe zelf. Zij zijn niet langer de zonen van Adam, maar de zonen van God, en daarom worden zij geleid door hun geest, die op zijn beurt verzadigd is door de Heilige Geest.

Judas vertelt ons dat de gnostici *psychikos* waren, "zielsachtig", omdat zij niet verwekt waren door de Heilige Geest. Hun aanspraak op spiritualiteit was slechts een poging om de ziel spiritueel te maken. Maar de ziel was al ter dood veroordeeld toen Adam zondigde, en zal nooit een erfgenaam van het Koninkrijk zijn. Paulus zegt dat "*vlees en bloed het koninkrijk Gods niet kunnen beërven, noch het vergankelijke het onvergankelijke*" (1 Kor. 15:50).

| Ware gelovigen zijn spiritueel

Judas gaat verder in **Judas 20** en **21**,

²⁰ Maar gij, geliefden, bouwt u op uw allerheiligst geloof; bidt in de Heilige Geest;²¹ bewaart u in de liefde van God en wacht met spanning op de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus tot het eeuwige leven.

Judas spoort de ware gelovigen aan hun kracht te blijven opbouwen en geestelijk te groeien. Dat heilige zaad dat door God verwekt is, is nog een embryo dat moet groeien en rijpen totdat het volledig tot geboorte kan worden gebracht als een geopenbaarde zoon van God, zichtbaar voor de wereld. Wanneer Judas spreekt over "*uw allerheiligst geloof, biddend in de Heilige Geest*", gebruikt hij de metafoor van de tempel. Het "*allerheiligste geloof*" is het geloofsniveau dat overeenkomt met het Allerheiligste in de tempel, waar de Heilige Geest woont tussen de cherubs.

Het meeste gebed werd verricht bij het reukofferaltaar in het Heilige, terwijl de priester het voorhangsel naderde. Daar bad Zacharias terwijl hij wierook offerde, toen Gabriël aan hem verscheen (**Lucas 1:11**) en voorspelde dat hij een zoon zou krijgen en dat zij hem *Johannes* moesten noemen. Maar eens per jaar ging de hogepriester naar het Heilige der Heiligen, waar hij God van aangezicht tot aangezicht ontmoette. Wij zijn momenteel als Zacharias, terwijl wij God bedienen in het Heilige, ons geloof opbouwend ter voorbereiding op de dag dat wij Hem zien van aangezicht tot aangezicht.

Ondertussen, zegt Judas, moeten de gelovigen zich bewaren in de liefde van God. Met andere woorden, zij moeten rusten in de zekerheid dat zij in Gods liefde voor hen blijven, want die liefde is de basis van de gemeenschap met Hem. Het opbouwen van geloof kan niet los worden

gezien van het vergroten van de liefde tot God, want "*wij hebben lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad*" (1 Johannes 4:19). Onze liefde beantwoordt aan Zijn liefde en brengt ons dichterbij Hem in het Heilige der Heiligen, terwijl wij vol spanning wachten op Zijn komst en Zijn aanwezigheid (*parousia*).

Het doel is "eeuwig leven" (*zoein aionian*). Het doel is niet alleen de kwaliteit van het leven dat gepaard gaat met onsterfelijkheid, maar specifiek het ontvangen van dit onsterfelijke leven bij de eerste opstanding (Openb. 20:5, 6). Zij die het leven krijgen in de eerste opstanding zijn de overwinnaars die met Christus zullen regeren gedurende "Het Tijdperk", dat wil zeggen het Messiaanse Tijdperk.

| Mercy

Judas spreekt over "*de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus*", waarbij hij het woord *barmhartigheid* vervangt door beloning voor de ware gelovigen. Want deze ware gelovigen zijn de ontvangers van deze barmhartigheid, Judas 22 en 23 vermaant hen, zeggende,

²² En ontferm u over sommigen, die twifelen;²³ red anderen, door hen uit het vuur te rukken; en ontferm u over sommigen met vrees, door zelfs het door het vlees verontreinigde kleet te haten.

Barmhartigheid is een wettige optie die aan alle slachtoffers van onrecht wordt gegarandeerd. Wij noemen dit de wet van de rechten van het slachtoffer, omdat een slachtoffer van onrecht het recht krijgt om naar eigen goeddunken gerechtigheid en restitutie te ontvangen of barmhartigheid te verlenen aan de zondaar. Judas vermaant gelovigen zich te ontfermen over "*sommigen die twifelen*" (Panin's Numerieke Nieuwe Testament).

Waarom zou Judas ons vertellen barmhartigheid te hebben voor hen die twifelen? Waren de objecten van deze barmhartigheid in een staat van twijfel? In de Emphatic Diaglott staat: "discrimineren" of "een verschil maken". Het lijkt mij dat Judas zei dat de slachtoffers van onrecht de macht hadden om de situatie te onderscheiden en onderscheid te maken in de toepassing van rechtvaardigheid en barmhartigheid. De "twijfel" was dus niet te wijten aan een gebrek aan geloof, maar aan de onzekerheid over de toepassing van recht en

barmhartigheid. Daarom moeten "sommigen" barmhartigheid ontvangen, wat impliceert dat anderen die niet verdienen.

Dit staat in contrast met anderen die gered zouden moeten worden, "*hen uit het vuur rukken*" van de gerechtigheid (d.w.z. de "vurige wet" in **Deut. 33:2, KJV**). Met andere woorden, sommigen moeten worden gered (verlost) van het vuur der gerechtigheid. Weer anderen moeten "*genade met vrees*" krijgen. De term vrees heeft een brede betekenis van regelrechte terreur tot gezond respect.

In dit geval definieert Judas de term door te zeggen: "*zelfs het door het vlees verontreinigde kleding te haten*." De algemene boodschap is dat men de zonde moet haten zonder de zondaar te haten. Judas kan zijn metafoor ontleend hebben aan **Zach. 3:2** waar de Heer tegen Satan zegt: "*Is dit niet een brandmerk uit het vuur geplukt?*" God had het over Jozua, de hogepriester, die gekleed was in vuile kleren en nieuwe kleren nodig had om God naar behoren te dienen.

In dat geval ontving Jozua genade ondanks zijn vuile kleding (d.w.z. ongerechtigheid). Zo moeten wij ook "*het door het vlees verontreinigde kleding*" haten, maar niet degene die schone, witte klederen nodig heeft, die "*de rechtvaardige daden van de heiligen*" zijn (**Openb. 19:8**).

| De Doxologie

Judas besluit zijn brief in **Judas 24, 25**,

24 Nu aan Hem die in staat is u te behoeden voor struikelen en u met grote vreugde onberispelijk te doen staan in de aanwezigheid van zijn heerlijkheid,²⁵ aan de enige God, onze Redder, door Jezus Christus, onze Heer, zij glorie, majesteit, heerschappij en gezag, voor alle tijden en nu en voor altijd. Amen.

Judas wil niet dat de gelovigen struikelen, noch door de gnostische leer, noch door de zonde en de "goddeloze begeerten". Als we voor God staan, moeten we gekleed zijn in het fijne linnen dat gerechtigheid is, in plaats van de vuile, zedige kleding van het vlees.

De doxologie van Judas lijkt op de lofuiting van de hele schepping in **Openb. 5:12**,

¹² en zei met luide stem: "Waardig is het Lam dat geslacht is, om macht en rijkdom en wijsheid en macht en eer en heerlijkheid en zegen te ontvangen."

De slotverklaring van Judas, "*voor alle tijden en nu en voor altijd*", is beter vertaald als "*voor alle tijden en nu en tot in alle eeuwen*" (Dr. Bullinger). Zelfs de NASB-marge vertelt ons dat "voor altijd" (*pantas tous aionas*) vertaald moet worden met "*tot in alle eeuwen*".

Amen betekent "het zij zo". Het woord wordt vaak gebruikt om te getuigen van de waarheid en als een algemene verklaring waarmee instemming wordt uitgedrukt.